

LIHAN EVANKELIUMI

MORAALIN ARVOSTELUA

KIRJOTTANUT

M. H A H L



FITCHBURGISSA, MASS, 1914
SUOMALAISEN SOS. KUSTANNUSYHTIÖN KUSTANNUKSELLA

Suomal. Sos. Kustannusyhtiön kirjapainossa, Fitchburgissa, Mass.. 1914



LUKIJALLE

Ystäväni elämän iljanteisilla poluilla;
Ystäväni yhteiskunnan loassa, häväisty ja halvek-
sittu;
Ystäväni orja, orja kultaisen vasikan ja vanhan ja
mahtavan elämänvalheen;
Ystäväni yksinäisyydessä ja ajatuksen yössä;
Ystäväni, jonka huulilla on katkera, mutta voimaton
kirous nykyistä elämänjärjestyksestä vastaan;
Ystäväni palkkatyöläinen, uuden elämänjärjestyksen
ainoa mahdollinen voimaan saattaja,
Tahdotko sinä hetkeksi unohtaa ympärilläsi pauhaa-
van elämänvalheen mahtavaksi paisuneen
laulun, tahdotko sinä hetkeksi sulkea korvasi
kuoleman laululta ja kuulla säkeen suuresta
ja ihanasta lihan-elämän-laulusta ja ajatella
sitä?
Suuri ja mahtava, ihana ja kaunis lihan-elämän-laulu
ei ole yhden laulettavissa — ainoastaan sä-
keen siitä voipi antaa jokainen, ken on saanut
suuren intohimon palvella tervettä järkeä ja
ihmisen paremmaksi muuttumisen aatetta,
yhteiskunnan muuttumisen kautta.

Mutta yksikin säe lihan-elämän-laulusta on tarpeellisempi kuin tuhatvuosia kehitetty ja kerrattu valhe, elämää vihaava kuolemanlaulu.

Lihan-elämän-laulu on ijaiseempi kuin evankeliumien "iloinen sanoma" ja sille, joka lihan-elämän-laulun tajuaa, on se syvällisempi kuin kaikki maailman uskonnot.

Joukkojen taisteluvoimana se on peljättävämpi kuin kaikki maailman sotajoukot, ja rauhan evankeliumina se on kauemmin kuuluva ja laajemmalle leviävä kuin vuorisaarna.

Jos sinä, ystäväni, tunnet voimakkaan halun jalostua, olet sinä suuren ja ihanan lihan-elämän-laulun tekijä ja korkeimman ihmisyyssaatteen palvelija.

Jos sinä et tunne halua jalostua etkä pyrkimystä siihen, olet sinä kuolemanlaulun häviämään tuomittu, kuoleva kuuntelija.

Käytä ihminen aivojasi, ettet tuhoutuisi taistelussa luonnon villiä anarkiaa vastaan tai taistelussa toisia ihmisluokkia vastaan! Se on mahdollinen taisteluhuuto ja samalla suurin rauhan evankeliumi, iloisin iloinen sanoma.

Käytä ihminen aivojasi, voidaksesi muuttaa yhteiskunnallisen elämänjärjestyksen toisenlaiseksi ja sen kautta itsesi jalommaksi ja hienostuneemmaksi himoiltasi ja tavoiltasi! Se on korkein ajateltavissa oleva moraaliohje.

Epäorganisen, elimettömän aineen iankaikkinen ominaisuus on liikunto.

Itseasiassa tuo liike on kaiken alku, elämänkin alku — se on jo sellaisenaan elämää. Aineen iankaikkinen liike luopi määrätyllä kehityskohdalla organisen eliön, synnyttää elämän.

Epäorganista luontoa näyttää vallitsevan “sokea vietti”. Kuitenkin tajuntamme huomaa epäorganisessa aineessa liikunnan ohella ominaisuuksia, joita voidaan tulkita tajunnan alimmiksi asteiksi.

“Sokea vietti” kuitenkin ei ole ehdottomasti hallitseva luonnossa — eikä se ole missään lunastuksen tarpeessa, kuten schopenhauerilainen filosofia järjetömästi opettaa. Ainoastaan tuon “sokean vietin” alkuun luomat eliöt ovat itse-lunastuksen tarpeessa.

Organisessa, elimellisessä luonnossa “sokean vietin” valtaa rajoittavat ja määrätyllä kehityskaudellansa suorastaan hallitsevatkin eliöt itse, koska niiden olemassaolon ehtona on joku vähin määrä tasapainoa eikä anarkia, kuten “sokean vietin” ehdoton valta edellyttäisi.

Mitä korkeammalle kehityasteelle eliöt pääsevät sen suuremmassa määrässä ne kykenevät rajoittamaan “sokean vietin” valtaa.

“Sokea vietti” onkin sokea vain siinä ymmärryksessä että siltä puuttuu itsekritiikkiä ja itsetietoista mukautumiskykyä, joka on pienemmässä tai suuremmassa määrässä kaikilla yksilöllisyytensä tajuavilla eliöillä.

Epäorgaaninen luonto mukautuu ainoastaan siihen mihin sen on pakko mukautua, jotavastoin orgaanisessa luonnossa vallitseva ja hallitseva olemassaolon vietti pyrkii joko vaistomaisesti tai itsetietoisesti mukautumaan ympäristönsä sallimien elinehtojen mukaan.

Sen jälkeen kun epäorgaanisen aineen liikunto, “sokea vietti” on synnyttänyt ensimmäisen orgaanisen eliön orgaaninen luonto luopi ja kehittää itse itsensä, ja eliöt kehittyvät korkeammalle samassa suhteessa kuin ne kykenevät vastustamaan “sokean vietin” valtaa. Järki ja määrättyä elämän laatua tarkoittavat vaistot ovat vastakkaisia “sokealle vietille” ja vaihentavat sen valtaa.

2

Ei ole vielä kauan siitä kun yleinen tieteellinenkin käsitys asetti kasvit ja eläimet kokonaan eri valtakunnaksi. Mutta solututkimus on osottanut kasvien ja eläinten olevan rakentuneita samanlaisista soluista ja että kasvin ja eläimen siemensolu sisältää samallaisia aineita, ja se on poistanut rajan kasvin ja elimellisen luonnon väliltä. Ja se aika jolloin poistuu raja “elottoman” ja elimellisen luonnon väliltä voipi olla hyvinkin likellä — filosofisesti se on jo poistunut.

“Elämän” ensimmäisinä ilmauksina voidaan hyvällä

syllä pitää epäorgaanisten, elimettömien, aineiden taipumusta yhtyä toisiinsa, joka taipumus kemiassa hyvin tunnetaan. Kaksi atoomia yhtyvät toisiinsa ja muodostavat yhden uuden atoomin — aivan samoin kuin orgaanisten olioiden munasolu ja siemen-solu yhtyvät ja muodostavat yhden uuden solun. Tuo kahden aineatoomin yhtymys tosin sanotaan vain “koneelliseksi liikkeeksi”, mutta itse asiassa materia-
listinen filosofia perustuu “koneenomaisuudelle” eli-
mellistäkin luontoa käsitellessään.

Epäorgaanisten ainehiukkasten muuttumisesta or-
gaanisen eliön osiksi nykyisellä tieteellä on todistuk-
sia kuinka paljon tahansa. Nuo todistukset eivät
osota elämän syntyä, mutta ne todistavat kumoa-
mattomasti sen tärkeän seikan että epäorgaaninen
liittyessään orgaaniseen voipi itsekin muuttua orgaa-
niseksi — joka myöskin on elämän syntyä.

Voimme siis määritellä :

Elämä on vain yksi aineen ominaisuus.

Elämän salaisuus on kätkeyty “kuolleeseen” ai-
neeseen. Jos tajuttava ja todistettava elämänsynty
koskaan tullaan löytämään tulee se löytymään “eli-
mettömästä” luonnosta.

3

Lakatkaamme puhumasta sellaisista kuin “ikui-
nen totuus” — niin näytämme vähemmän hulluilta.

On ainoastaan yksi iankaikkinen ja yksi kokonai-
suutena käsittämätön. Se on epäorgaaninen aine.

On tieteellisesti sekä epätieteellisesti opetettu luon-

nolla olevan tarkoituksen, pyhän ja korkean tarkoituksen, jota maan matonenkin palvelee.

On opetettu luonnolla luodessaan olevan tarkoituksen, jonka mukaan se "luopi" tiikerin ja tiikerin uhrin, ihmisen ja basillin ihmistä tuhoamaan.

On siis opetettu luonnolla olevan jonkun yhteisen tarkoituksen, jota kaikki lajit palvelevat.

Se on valhe, tietämättömyyden ja taikauskon suuri valhe, jota uskotaan ainoastaan siellä missä ei kyetä paremmin selittämään.

Luonnolla yleensä "luodessa" ei voi olla mitään tarkotusta.

Elämän tarkoitus on tajunnan tulos ja sentähden se voipi olla ainoastaan orgaanisilla eliöillä.

Epäorgaanisen luonnon toiminta ei viittaa mihinkään järjelliseen tarkoitukseen, vaan on se puhtain ajateltavissa oleva anarkistinen toiminta — jota rajoittavat ainoastaan epäorgaanisessa aineessa olevien ominaisuuksien vuorovaikutussuhteet.

Ensiksi siis erotamme, että ainoastaan orgaanisella luonnolla on tajuttava elämäntarkoitus. Mutta senkään elämäntarkoitus ei ole yhteinen, vaan ainoastaan yksilöllä, lajilla ja lajiyhteiskunnalla voipi olla selvästi tajuttava ja määriteltävä elämäntarkoitus.

Yksilöllä ja lajilla ja lajiyhteiskunnalla elämäntarkoitus ei ole minään luonnon perintönä, vaan yksilö, laji ja lajiyhteiskunta keksivät itsellensä elämäntarkoituksen — ja ne voivat ruveta palvelemaan tuota keksimäänsä elämäntarkoitusta ja asettaa sen suurimmaksi pyrkimystensä päämääräksi.

Olemassaolon vietti, tahto olla, on yleisin kaikille lajeille, mutta sekään ei ole poikkeukseton. Erään-

laisella korkealla kehitysasteella ihmisissä tavataan tahtoja jotka tahtovat hävitä.

Luonto ei voi "luoda" iankaikkisesti samallaisia olioita sentähden koska ravinnonsaantiehdot ovat vaihtelevia epäorgaanisen luonnon muutteluvaisuuden tähden, etupäässä lämpötilojen vaihtelun vuoksi. Tämän, lajien pakollisen muuttumisen tähden millään lajilla ei voi olla muuttumatonta elämäntarkotusta.

4

On myöskin opetettu, että ihmisenkään elämällä ei ole tarkoitusta, jos ihminen ei usko elämänsä iankaikkisesti jatkuvan "taivaassa" tai "helvetissä" entiseen tapansa, sillä lisäyksellä että ilo on suurennettu tai tuska kovennettu.

Se on valhe, mustapukuisten pappien musta, järjetön valhe.

Vastakkaiselle puolelle tuhansia vuosia vallinnut järjetön taikausko on loihtinut esille vaistomaisen jumalankieltäjän, joka pitkän henkisen taikauskon perästä on äkkiä herännyt räikeästi kiroamaan kaikkea sitä mihin hän ennen uskoi.

Vaan koska hän oli vähätietoinen, ei tuntenut lihan evankeliumia eikä tajunnut sen tarkoituksen yleveyttä — hänen aivoihinsa jäi tyhjyys äsken särkyneen jumalakäsitteen tilalle.

Tyhjyyttänsä haihduttaakseen hän keksi mielestäänsä materialistisen elämäntarkoituksen: *elämäntehtäväksi rajattoman nautinnon ja päämääräksi ei-*

mitään. Ja hän saarnasi niitä uusina suurina ihannuksina.

Sellainen elämäntarkotus on järjetön.

Rajaton nautinto ei voi olla mikään järjellinen elämäntarkoitus ja tyhjiin raukeaminen on vähemmän miellyttävä päämäärä. Vaikka ihminen tietääkin, että hän ei voi säilyä yksilönä, hän, jos hän on elinvoimaista kansaa, tahtoo kaikissa tapauksissa säilyä jollain tavalla kuolemansakin jälkeen. Ja hän säilyy tekojensa kautta.

Järkeilemään kehittynyt ihminen ei voi tyytyä elämään ilman sellaista elämäntarkoitusta jonka kautta hän voipi kunnioittaa itseänsä.

Selvästi määriteltävä ihmisen elämäntarkoitus ei voi olla luonnollinen eikä edes yleismaailmallinen. Se voipi olla ainoastaan yhteiskunnallinen ja yksilöllinen.

Ihmisillä on ollut ja on vieläkin useammanlaisia yhteiskunnallisia ja yksilöllisiä elämäntarkoituksia samassakin yhteiskunnassa, riippuen heidän sivistyslajistansa ja yhteiskunnallisesta asemastansa.

Järjellisin elämäntarkoitus on se, johon pyrkiessä voidaan eroittamattomiksi yhdistää yhteiskunnallinen ja yksityinen etu.

Sellainen elämäntarkoitus, kaunein ja korkein kaikista tähän asti tunnetuista elämäntarkoituksista, on *yksilön onni yhteiskunnallisen onnen kautta ja itsetietoinen jalostuminen ja jalostaminen ja tarkoitukseen soveltuminen ja sovelluttaminen.*

Sellainen elämäntarkoitus on suurin vastakohta luonnontilassa olevien eliöiden elämäntarkoituksille ja luonnolliselle anarkialle.

On saarnattu täydellisyyden mahdollisuutta ja opetettu ihmisen voivan tulla täydelliseksi.

Se on valhe, yksi kuolemanlaulun laulajien keksimä valhe, itämaisen uskonnon filosofian vanha opetus ja samalla sen köyhyyden todistus.

Täydellisyys järjellisenä olotilana on mahdottoisuus ajatellakin, jopa sitte saavuttaa. Mutta usko täydellisenä olemiseen voidaan kyllä saavuttaa muutamiiin tunnetuihin uskonnollisiin mieltelmiin vaipumalla ja määrättyllä elämänjärjestyksellä.

Tuo saavutettu täydellisyys kuitenkin ei ole muuta kuin eräs rappeutuneisuuden muoto, lakanneen elämänhalun ilmaus. Sellainen oli se täydellisyys jonka saavutti indialainen Buddha ja jota venäläinen rappeutunut ylimys Tolstoi lähenteli.

Siellä missä aletaan vakavasti uskoa täydellisyyden mahdollisuuteen siellä kuolee halu pyrkiä korkeammalle. Täydellisyys kehityksen päämääränä on hirvein ajateltavissa oleva ruumiin sekä sielun ominaisuuksien kehityksen ehkäisijä.

Täydellisyys on normaalijärkiselle ja elinvoimaiselle ihmiselle kammottavin olotila mihin hän saattaa ajatella joutuvansa, koska sellaisessa tilassa ei ole mitään taistelua, ei mitään voittamista eikä sijaa millekään toiveille.

Elinvoimainen ihminen mittaa elämänarvoja taistelujen, voittojen ja toiveiden mukaan ja myöskin pitää taisteluja, voittoja ja toiveita hyvinä elämänarvoina. Mutta jos on olemassa tulevaisuuden kuva, jossa näitä elämänarvoja ei voida ajatella oleviksi,

halu pyrkiä korkeammalle laimenee ja viimein kokonaan kuoleutuu, kuten buddalaisuuden ja kristinuskon pahimmin pilaamille joukoille todistettavasti on tapahtunut. — Pahimmin pilaantuneita ovat todelliset buddalaiset ja todelliset kristityt.

6.

Tulevaisuuden ihminen ja hänen onnensa elämäntarkoituksena on nykyisille ihmisille korkein yksilöllinen sekä yhteiskunnallinen elämäntarkotus.

Ihminen ei pyri itsetietoisesti jalostumaan jos hän ei voi kunnioittaa itseänsä tulevaisuuden kautta. Ja niin kauan kun hän ei voi kunnioittaa itseänsä tulevaisuuden kautta hän, korkealla sivistysasteella ollessansa, rappeutuu.

Suurin osa nykyisistä ihmisistä kunnioittavat itseänsä ainoastaan nykyisyyden ja, mikä hulluinta, menneisyyden tähden eikä tulevaisuutta tarkoittavien tekojensa tähden — koska heillä tulevaisuuden jalostavia tekoja ei olekaan.

Ihmisen on opittava vielä sekin että menneisyydestä ei kuulu kunnia meille ja nykyisyydestäkin saamme laskea vain vähäisen osan omaksi ansioksemme. Mutta siitä, minkälainen on tulevaisuuden yhteiskunta ja tulevaisuuden ihminen, siitä kuuluu suurin ansio *meille*.

Silloin kun kansa tai luokka vakavasti käsittää velvollisuutensa tulevaisuutta kohtaan ja alkaa sitä toteuttamaan, vasta silloin kansa tai luokka todella voipi itseänsä kunnioittaa. Vasta silloin kun vakau-

mus velvollisuuksista tulevaisuudelle on kylliksi voimakas alkavat ihmiset itsetietoisesti jalostautumaan ja tarkoitukseen soveltautumaan.

Sellainen yrittös tosin ei ole uusi ihmiskunnan historiassa. Sitä on koetettu, mutta se ei ole voinut toteutua, koska itsetietoisien jalostumisen aate vielä ei ole ollut minkään luokan omaksumana, sen vähemmän se on ollut senlaisen luokan omaksumana, joka sen voisi ja tahtoisi etujensa tähden toteuttaa.

Jokaisen riistävän luokan etuihin yhtenä välttämättömyytenä kuuluu pitää kansan enemmistöä alhaisella sivistysasteella ja säilyttää heissä kurjuutta tuotavia vaistoja ja vaikuttaa kurjuutta edistävien mielijohteiden syntymiseksi. Mutta silloin kun työväenluokka omaksuu itsetietoisien jalostumisperiaatteen toteutuu se valtavasti.

7.

Ihmisen ei ole pyrittävä luontoa palvelemaan, koska hän silloin palvelisi anarkiaa, suurinta vapaantahdon epäjumalaa. Luonnonpalvelus merkitsee alenevalle kehitysasteelle joutumista ja loppuu henkiseen tylsyyteen. Ihmisen on pyrittävä luontoa hallitsemaan. Se on anarkian järjestykseen saattamista ja jatkuvan edistyksen tunnustamista.

Ihminen hallitsee jo nyt luontoa niin pitkälle että hän kykenee muuttamaan alkuaineatoomin ulospäin vaikuttavilta ominaisuuksiltaan sen omaksi vastakohtaksi: toiseksi alkuaineatoomiksi.

Miksikä ihminen ei kykenisi itseänsä muuttamaan

ennakolta tunnettuun tarkoitukseen soveltuvaksi?

Todellisuudessa onkin jo olemassa paljon sellaisia keksintöjä joiden avulla ihmisen jalostaminen voitaisiin alkaa hyvällä menestyksellä. Mutta sellaisista, ihmisen peruskäsityksiä ja elämäntapoja perinpohjin muuttavista keksinnöistä ei ole käytännöllistä hyötyä niin kauan kun ne ovat ainoastaan laboratorion asia.

Se tieto, jonka vain tiedemies tietää ei muuta elämänjärjestystä. Mutta se tieto, jonka tietää suurin osa jostakin kansasta tai luokasta se muuttaa elämänjärjestyksen.

Meiltä puuttuu yhteiskuntajärjestelmää jossa ihmisen jalostaminen olisi mahdollista. Mutta — se myöskin on voimakkaasti sanottava — suurelta osalta ihmisiä puuttuu myöskin halua jalostua. Ja se on pahinta.

Mutta halu jalostamiseen *täytyy* herätä, jos mieli ihmisen säilyä.

8.

Mikään laji ei ole iankaikkinen. Ainoastaan epäorgaaninen aine on iankaikkinen ja iankaikkisesti liikkuva. Mutta sellainen korkealle kehittynyt laji kuin ihminen voipi itse vaikuttaa lajinsa olemassaolon pituuteen.

Ennen kaikelle elämälle mahdottomaksi käyppiä luonnollisia suhteita jokaisen lajin olemassaolon pituuden määrää lajin saavuttama taistelu- ja mukautumiskyky, se, missä määrin se kykenee voittamaan voitettavissa olevia vihollisiansa ja missä määrin mu-

kautumaan voittamattomien voimain vallanalaisuuteen.

Henkisestä maailmankatsomuksesta materialismiin hyppäämällä päässyt elämänopettaja, kirkosta politilliseksi agitaattoriksi juossut alottelija on opettanut, että yksin voima on valtaa.

Se on ainoastaan puoli nykyisin tajuamastamme säilymistä koskevasta totuudesta.

Monet ruumiilliset jättiläislajit ovat kuolleet sukupuuttoon osaksi liian äkisti muuttuneiden olosuhteiden tähden, mutta ennen kaikkia sentähden kun ne eivät ole voineet mukautua eivätkä varjella itseänsä.

Mukautuminen ja itsensä varjeleminen ovat riippuvia vaistojen ja järjen kehityksestä enemmän kuin voimasta. Vaistojen pyrkimysten ja järjen keksintöjen avulla voidaan mukautua ja taistella luonnollisia sekä yhteiskunnallisia tuhoavia voimia vastaan.

Lajin yhtenä luonnollisena säilymisen ehtona on myöskin lisääntymisen nopeus. Huonokin laji voipi säilyä pitkiä aikoja, jos se nopeasti lisääntyy.

Itsetietoinen lajin säilyttäminen, joka ainoastaan sopii sivistysihmiselle, kuitenkin ei tarvitse seurata lajin mahdollisimman nopean lisääntymisen periaatetta, vaan ainoastaan mukautuvan taistelukyvyyn ja jalostumisen periaatetta. Niiden mukaan on pyrittävä säätämään siitos-, kasvatus ja muut -elämssuhteet, yhteiskunnallisten toimenpiteiden kautta.

On surkuteltava asiointila että sikiäminen ja säilyminen yksilöiden lukuun nähden on suurin ryysyköyhälistön joukossa. Mutta kuinka ankarasti onkaan tuomittava se yhteiskunta, joka "ohjaa" ryysyköyhälistöläisten elämää ainoastaan moraalisaarnoilla.

Heille kuuluvat moraalisaarnat hirveimmin, vaikka tosin yhtä kuuroille korville kuin mässääville yläluokkalaisillekin.

9.

Siihen, mikä rotu, kansa tai luokka parhaiden säilyy vaikuttaa myöskin vallalla oleva moraalii.

Jos joku yksilö haluaa palvella lihaansa rajattomasti, se voipi olla hänen asiansa, johon ei kannata puuttua hänen, yksilön, suojelemistarkoituksessa — sillä määrätyn asteen saavuttanutta alaspäinmenoa ei voida eikä sitä kannata yksilöön nähden ehkäistä — mutta yhteiskunnan asia on katsoa että sellainen lihansa palvelija ei saa saastuttaa tervettä ympäristöänsä. Yhteiskunnan asia on estää joukkorapheetuminen.

Ken luulee kansan tai rodun voivan elää niin kuin haluavat hän ei tunne korkeamman moraalii ensimmäistä käskyä, joka kuuluu jokaiselle lajille :

Teidän täytyy jalostua, jos tahdotte olla olemassa!

Ken odottaa yksilöltä hyvää moraalii vapaaehtoisena hän ei tunne korkeamman moraalii toista käskyä, joka kuuluu :

Teidän täytyy suojella ja pakottaa yksilöt rodun ja kansan olemassaolon ehtona!

Ken kohottaa yksilön siveyden perusehdoksi siveydelle hän ei tunne korkeamman moraalii kolmatta käskyä, joka kuuluu :

Yhteiskunnan tulee olla siveä!

Hiukan vain joukkomoraalin huonojen puolien tuntemista, vain yksi ajatussilmäys ihmismeren pau-

haaviin intohimoihin, ja me huomaamme yksilön niin pieneksi että hänestä ei kannata yksilöllisyytensä tähden huolehtia. Hänen pahansa ovat niin pieniä ettei niistä kannata tuomitsevaa kirjaa pitää. Mutta siitä siveellisestä suunnasta mihin yhteiskunta kulkee, niistä pahoista jotka ovat suurille joukoille yhteisiä, niistä kannattaa huolehtia ja tehdä tiliä tuomarin edessä, jonka nimi on *Tulevaisuus*.

10.

Mikään nykyinen laji ei voi muuttua kokonaan toiseksi, mutta jokainen laji voipi samojen luonnollisten suhteitten vallitessa kehittyä korkeammalle.

Ihmisen jalostamisella, sikäli kuin hänen ruumiinsa rakenne sallii, ei ole mitään luonnollisia esteitä, vaan ainoastaan yhteiskunnallisia aineellista ja siveellistä laatua olevia.

Suuri yhteiskunnallinen aineellinen ja siveellinen muutos vaikuttaa niin pitkälle ihmisen muuttumiseen että häntä voidaan sanoa uudeksi ihmiseksi.

Ihmisellä, jos järjen ankarat lait pääsevät hänen toimiansa muutamissa tärkeissä suhteissa määräämään, on mahdollisuus elää maapallolla kauemmin kuin millään muulla eläimellä — kenties kauemmin kuin enemmistöllä kasveja, jos hän oppii ottamaan ravintonsa suoraan epäorgaanisista aineista.

11.

Me emme ole henkisesti tasa-arvoisia emmekä koskaan sellaisiksi tulekaan.

Henkinen tasa-arvoisuus on järjetön, sillä se edellyttää ehdottomasti samanlaista tietoa ja samanlaista ajattelutapaa, jotka taas edellyttäisivät ehdottomasti samanlaista perinnöllisyyttä ja samanlaisia yksilöllisiä kokemuksia, jotka ovat mahdottomat.

Kuitenkaan ei ole mitään syytä venyttää henkisen eriarvoisuuden totuutta niin pitkälle että olisi syytä kuuluisan neron Ernst Haeckelin tavalla sanoa: — "johdonmukainen ajattelu on aina oleva harvinaisena luonnonilmiönä".

Kysymys "ollako vai eikö olla" voipi opettaa kokonaisia kansoja johdonmukaisesti ajattelemaan, vaikka henkinen eriarvoisuus säilyy ajatuksen ja tuntemisen laajuudessa ja syvyydessä.

Yhtä helppoa kuin on ajatella taloudellinen ja poliittinen tasa-arvoisuus mahdolliseksi yhtä helppoa on huomata henkinen tasa-arvoisuus mahdottomaksi kehittyvässä ihmiselämässä.

Henkisten ominaisuuksien tasa-arvoisuus on mahdollinen ainoastaan täydellisyydessä, joka taas on kansallisen tai rotukuoleman enne. Mikään rotu tai kansa ei voi kehittyä senjälkeen kun se on omaksunut täydellisyysihanteen. Rotu ja kansa voipi kehittyä ainoastaan niin kauan kuin se tuntee tarvetta taistellen pyrkiä ylöspäin. Ja tämä ylöspäinpyrkimistaistelu perinnöllisyyden kanssa pääasiallisesti muodostaa henkisen eriarvoisuuden.

Tultuamme tietämään että sielu muodostuu aivoista ja hermoista, että "sielulliset ominaisuudet" on vain yhteinen nimitys aivojen ja hermojen ominaisuuksille, ymmärrämme henkisen tasa-arvoisuuden mahdottomuuden. — Ainoastaan "jumalien" anta-

mat sielut voivat olla tasa-arvoisia, mutta kehityksen kautta saadut, aineellisista soluista rakentuneet sielut eivät voi olla . . .

12.

Voima käsivarsissa, hartioissa ja jalkalihaksissa ei ole yksin valtaan pääsemisen ja vallassa pysymisen ja luonnossa säilymisen ehto.

Aivoissa ja hermoissa oleva sieluvoima, vaistot, tieto ja arvostelukyky vain voivat estää "sokean voiman" rappeutumasta ja kokonaan tuhoutumasta taistelussa toisia "sokeita voimia" vastaan.

Mutta asettaessamme nykyisen yhteiskunnan siiveelliset arvot järjen kritiikin eteen saatamme hyvällä syyllä kysyä :

Onko ihminen vaeltanut pitkän ajan, eläimestä antiikin ihmiseen, sitä varten että hän sillä ajalla itselensä kehittyneen järjen avulla myöhemmin rappeuttaisi itsensä? Onko hänellä nykyään aivot ainoastaan sitä varten että keksiä itsensä rappeuttamiskeinoja?

13.

Moraali ei ole laadultaan kehittynyt pariin vuosituhanteen. Se on kehittynyt vain laajuudeltaan, samanlaisten moraalikäskyjen yhä laajemmalle ulottumisessa, joka ei merkitse jalostumista eikä ole seuraus jalostumisesta, vaan on se seuraus samanlaisen tuotantotavan yhä laajemmalle ulottuneisuudesta ja suuriksi käyneiden valtioiden vaatima välttämättömyys. Laadultaan moraali on mennyt alaspäin viimeiset kaksi tuhatta vuotta.

Se että "siveettömyys rehoittaa" ei ole pahinta. Pahinta on se että siveelliset arvot ovat kääntyneet ylösalasin.

Koko ajatteleva maailma on yksimielinen siitä että ihmisten tullaksensa yhteiskunnallisesti ja myöskin yksilöllisesti onnellisemmiksi täytyy tulla siveellisemmiksi.

Mutta siitä, mitä on siveys ja millä keinoilla korkeampi siveellinen tila saavutetaan, käsitteet ovat yhtä paljon vastakkaiset kuin nykyisen yhteiskunnan luokka, ryhmä ja -yksilöedut ovat ristiriitaiset. Ja lisäksi käsitteet terveen moraalin laadusta ovat vieläkin hämäämättä kuin käsitteet luokkavastakohdista.

Onhan yleisesti tunnettua että samalla aikaa kun suuri osa työväenluokasta myöntävät luokkaetu-vastakkaisuuksien olemassaolon samat joukot eivät yhtä kernaasti myönnä moraalivastakkaisuuksia. Työväenluokka ei ole vielä läheskään itsetietoinen siitä, että korkeamman ihmisyyden edut vaativat aivan toisenlaisen, nykyiselle vastakkaisen, moraalin yhtä kipeästi kuin ne vaativat toisenlaisen tuotantotavan ja omistusmuodon.

Mutta taantuvan luokan moraalin säilyttäminen nousevan luokan aatteissa on samaa kuin pukea nuorousevan luokan korkeampaa ihmisyyttä edustavat aatteet kuolettavan moraalin illettäviin, kaiken terveen myrkyttäviin rääsyihin. Sitä merkitsevät muistutukset sellaiset kuin "älkäämme kajotko uskuntoon, perheeseen ja sukupuolisuhteisiin!"

On totta, että aivan alkeellista laatua olevassa agitatsioonissa ei voida eikä ole tarpeellistakaan ottaa

esille moraalikauhua herättäviä kysymyksiä, mutta vielä enemmän totta on että kokonaan hylkäämällä niiden käsittelyn ikäänkuin luvataan olla avartamatta ihmisten ajatuspiiriä aloilla joilla on niin suuri merkitys ihmiselämässä.

Ja totta on, ja se myöskin on aivan arkailematta sanottava, että sosialismi tieteenä ei voi sulautua yhteen ei ylemmän eikä alemman moraalin kanssa, jota riistävät luokat edustavat.

Taantuvien luokkien moraalialia tulee kutsua sen oikealla nimellä: rappeuttavaksi ja kuolettavaksi moraaliksi, ja osottaa se sellaiseksi, koska se useissa tärkeissä kohdissa kieltää ne elämänarvot, jotka kohottavat ihmistä ja muuttavat yhteiskuntaa korkeampi-muotoiseksi.

Tuota kuolettavaa moraalialia ei voida yhdistää sosialistisiin aatteisiin noita aatteita raiskaamatta, riistämättä niiltä ihmishengen avartavaa voimaa.

Rappeuttavan ja kuolettavan moraalin soveltaminen sosialististen aatteiden yhteyteen johtaa sosialisteja henkiseen itsemurhaan: sosialismin hengen osittaiseen kieltämiseen, ja siten tekee mahtavat ja ihanat aatteet raajarikoiksi ja monissa suhteissa dogmaattisen ahtaiksi.

Nousevan luokan aatteiden tehtävänä kuitenkin ei ole johtaa ennestään kangistuneita ja ahdasmielisiä ihmisiä uuteen kankeuteen ja uuteen dogmatiikkaan, vaan niiden tehtävänä on voimakkaasti herättää, innostaa ja virkistää riistävässä yhteiskunnassa tylsentyntä ihmishenkeä.

Antakaamme taantuvien aineksien seisoa siveellisellä tunkiollansa pauhaamassa rappeuttavan mo-

raalinsa läksyjä ja kiljumassa nousevien ainesten moraalittomuudesta. Kunhan käsityksemme moraalista järjen mukaan takaa meille korkeamman ihmisen ja paremman yhteiskunnan, se tieto riittää meille kaikkia parjauksia vastaan.

Suosiessamme yleisen mielipiteen tähden taantuvien ainesten rappeuttavaa moraalialia me elätämme povellamme käärmettä, joka voipi myrkyttää ne aatteet joita me tunnustamme ja joiden puolesta me taistelemme ja meihin voipi soveltua lause: — "Se mitä saavutetaan on vastakohta sille mitä tahdottiin saavuttaa".

14.

Siveellisten tuntemusten pohjana on nautinnon ja kärsimyksen tunne, jotka tuntemukset vuorostaan ovat osia elämänsäilytysvietistä.

Mitä on siveettömyys?

Sairautta.

Mitä on siveys?

Terveyttä.

Rappeuttavaa moraalialia esittävä idealisti sanoo: — Siveys on kieltäntymistä. Ihmisten tullaksensa terveiksi ja onnellisiksi täytyy ensin tulla siveiksi. Siveiksi ihmisiksi voivat tulla vapaantahtonsa avulla.

Korkeampaa ihmisyyttä ja järjellisyttä edustava materialisti sanoo: — Ihmisten tullaksensa siveiksi täytyy ensin tulla terveiksi. Terveiksi ihmiset tulevat ainoastaan ulkoapäin heihin vaikuttavien muutosten kautta.

Kuinka suuri onkaan ero noiden kahden ajatussuunnan välillä! Toinen niistä edustaa luonnontieteellistä mahdottomuutta, "puhtaan hengen", rappeutumisen ja kuoleman evankeliumia, toinen luonnontieteellistä mahdollisuutta, puhtaan lihan evankeliumia ja elämän jalostumista.

Rappeutuvan moraalin saarnaaja ei näe korkeamman moraalin asemille muuta tietä kuin kieltäytymisen elämän nautinnoista. Mutta yksilöllinen kieltäytyminen ei vie mihinkään, koska ihmiset eivät kieltäenny, eivät voi kieltäytyä mistään mihin heidän vaistonsa ja mielijohteensa heitä pakottavat. Kieltäytyminen on mahdollista määrätyn asteen saavuttaneen rappeutuneisuuden kautta, ainoastaan sen kautta että on itsensä kyllästytetty nautinnoilla niin pitkälle että ei voida enään nauttia mistään. Mutta sitä tietä me tulemme elämänkieltäjiksi, elämän lopettamisen puolustajiksi. Vaan jos lopputuloksena on itsetietoinen elämän lopettaminen, "suureen rauhaan palaaminen", silloinhan emme tarvitse puhua elämänonnesta. Elämänonnea tarvitaan vain ylöspäin pyrkiviä elämänhaluisia ihmisiä varten.

Lähtemällä siitä järjettömästä ajatuksesta, että ihmisellä on ruumiista riippumaton itsenäinen sielu, idealisti "parantaa" ihmisiä vain moraalisarnoilla. — "Siveellistä lukemista, siveellisiä neuvoja, siveellinen kasvatusta, siveellinen seurapiiri, siveellisiä sukupuolisuhteita, siveellisiä ajatuksia" ja loppumattoon "siveellistä", sehän on moralistiemme patenteerattu ihmisen parantamisohjelma — ohjelma jolla vielä ei ole saatu kasvatetuksi yhtään siveellistä ia

samalla tervettä ihmistä. Ulkokullattuja ja sairaita raukkoja tuolla ohjelmalla on saatu laumottain.

15.

Siveettömyyssairauden parannuskeino ei ole moraalisaarna, vaan sen parannuskeino on ihmistä ympäröivien suhteiden muuttaminen sellaisiksi että niiden muutoksien kautta ihmisen itsensä muuttuminen on mahdollinen.

Siveettömien vaistojen ja mielijohdeiden poistaminen suuressa mittakaavassa ei tapahdu yksilöllisten nautintojen kieltämisellä, vaan se tapahtuu yhteiskunnallisten nautintojen jalostamisella.

Ihmisen siveellisessä parantamisessa materialisti yhtyy vallankumoukselliseen taistelijaan, rehelliseen lääkäriin ja ylevämieliseen antiikin estetiikkoon.

Idealisti voipi yhtyä ainoastaan pappiin, puoskariin ja rappeutumisfilosofian edustajiin.

Mitä vaatii vallankumouksellinen taistelija?

Yhteiskunnallista muutosta ihmisen elämän onnen tähden.

Mitä vaatii rehellinen lääkäri hyvän ihmisen tunnusmerkiksi?

Terveyttä.

Mitä on terveys?

Säännöllisesti toimivaa ruumiin ja sielun voimaa.

Mitä vaatii elämän jatkuvaisuutta ja jalostumista ihaileva estetiikko hyvän ihmisen tunnusmerkkinä?

Kauneutta ja tarkotuksenmukaisuutta.

Mitä on kauneus ja tarkotuksenmukaisuus, mitkä ovat niiden tekijät?

Terveys, voima ja sopusuhtaisuus jäsenien ja lihaksien kehityksessä, sopusuhtaisuus ruumiin ja sielun voimien välillä ja ruumiin ja hengen liikuntojen joustavuus.

Mitä vaatii idealistinen moralisti hyvän ihmisen tunnusmerkkinä?

Siveyttä vapaantahdon seurauksena — siis perinnöllisyydestä ja ympäröivistä olosuhteista riippumattomasti hengenvoimaa, mahdottomuutta, humbuukia.

Ne tavat ja teot joita me kutsumme siveettömiksi eivät ole mielivaltaisesti poistettavissa ja sanoilla ne eivät ollenkaan poistu, koska ne ovat periytymisen ja tartunnan kautta tulleet kiinteäksi osaksi meidän olemuksessamme, osaksi meidän soluistamme, ja sentähden ne esiintyvät pakottavina voimina, joiden edessä meidän on alistuttava ja toteltava niin kauan kun emme ole itsetietoisia niiden voimasta ja vallasta ja emmekä kykene jalostamaan perinnöllisiä vaistojamme ja ympäristöämme, josta mieli johteemme syntyvät.

Ja tuota, siveettömyyteen johtavien vaistojen soluihimme periytymistä ja tarttumista ja ympäristöä, josta siveettömyyteen saattavat mieli johteet syntyvät, rappeutuva moraaliksi sallii — eikä ainoastaan sallii, vaan suorastaan edistää niiden mahdollisimman voimakkaaksi kehittymistä myrkyttämällä jokaisen aatteellisen tekijän joka edistäisi terveen, siveellisen ihmisen yhteiskuntaamme ilmaantumista.

Meidän yhteiskunnalliset lakimme, suurin osa tieteestämme, taiteemme, kasvatusohjelmamme ja sanalla sanoen koko elämämme henkinen ravinto pienien pieniä poikkeuksia lukuunottamatta ovat rappeuttavan ja kuolettavan moraalin myrkyttämiä.

Seuratkaamme tuon myrkytyksen jälkiä kaikkialla ja koettakaamme huomata sen kurjuus, ja silloin jomme olemme paljon voittaneet.

16.

Rappeuttavan ja kuolettavan moraalin suurin voitto, moraalittomuuden kauhistavin kukka, on tuo häpeällinen henkinen alennustila, jossa tunnustetaan, ehkäpä nähdäänkin, musta valkeaksi ja päinvastoin: tunnustetaan turmiollisin siveettömyys siveydeksi ja korkeampi siveellisyys siveettömyydeksi.

Sellainen moraalii, joka on kyennyt niin hyvin itsensä turvaamaan, että käsitteet siveellisistä arvoista ovat kääntyneet ylösalasin, kykenee siveellisellä saatantallisuudellansa murskaamaan monta vastustajaansa ja pitämään kammottavina asioina ihmistä todella jalostavat siveelliset arvot.

Meidän sivistyneissä yhteiskunnissamme tehdään sangen vähän sellaista mikä edistäisi terveen ihmisen syntymistä ja sairaana syntyneen parantamista. Mutta moraalii meille kaupataan jokaisessa käden käänteessä. Sitä tyrkyttävät meille kaikki tekopyhi-mykset ja yhteiskuntajärjestelmää ja sen kehittämää ihmistä tuntemattomat narrit.

Ja voi häntä, ken uskaltaa asettaa järjen ja tieteen moraalihulluutta vastaan! Moralistien lähettämät siveellisyyslamat sinkoilevat hänen ympärillensä — hyvin usein kuolettavastikin.

Jokaisen maan, mihin sivistyneet kansat ovat tunkeutuneet, alkuasukkaat ovat siveellisesti turmeltu-

neet. Niin on käynyt Ameriikan intiaaneille, niin Afrikan alkuasukkaille ja monille muille. Tässä sivistyneiden kansojen moraalissa siis täytyy olla jotain perinpohjin väärää.

17.

Nykyisin vielä teoriassa sekä käytännössä olevat hallitsevat siveelliset mielipiteet ja siveelliset arvot eivät vastaa valtaaan nousevan työväenluokan tarvetta ja kaipuita, sen vähemmin ne vastaavat sitä tarvetta joka ilmenee räikeänä silloin kun työväenluokka pääsee valtaan. Ei siis ole liiaksi aikaista siveellisten mielipiteiden uudelleen arvioiminen.

Ja hänelle, ken esittää vanhan väitteen, että me emme tarvitse mullistavia siveellisiä käsitteitä ennen kun meillä on yhteiskuntajärjestelmä johon ne soveltuvat, sopii vastata:

Siveellinen tunteminen ja tahtominen ovat asioita jotka ovat itsepintaisimpia muuttumaan. Vielä kauan senjälkeen kun yhteiskunnallinen elämä on vienyt perusteet joltakin siveelliseltä järjestelmältä, säilyvät siveelliset tuntemiset ja tahtomiset ennallansa, ja siten synnyttävät sen käsitteiden ristiriidan ja sekasorron, joka jo nykyäänkin on yleinen ja jokaiselle vakavalle ajattelijalle hirvittävästi hävittäväksi osotettava tosiasia.

18.

Tajutaksemme ylösalasin kääntyneen moraalin ja sen arvot on tarpeellista luoda lyhyt katsaus kristin-

uskoon, koska se enimmänsä kuin mikään muu yhteiskunnallinen "siveellinen järjestelmä" on vaikuttanut sivistyskansojen moraalien rappeuttamiseen.

Kristillisen myrkytyksen jäljet tulee etsiä kaikkialta ja osottaa ne sille valiojoukolle, joka on päässyt kristillisyyden myrkytyksestä senverran vapaaksi, että tahtoisii kokonaan "jumalalliset" vaistot verestänsä poistaa ja avustaa suuressa taistelussa kristillisyyden turmelusta vastaan.

Nyt me vielä olemme niin alussa, että vasta mitättömän pieni joukko huomaa missä kaikkialla ruokottoman papin rappeuttavat jäljet näkyvät. Vapaan ajattelun ja jumalankieltämisen tulee nostaa itsekäämmiin päätänsä ja asettua yhteiskuntaa ja ihmisten ajattelua arvostelemaan ja ohjaamaan sikäli kuin sellainen on mahdollista. Niiden todella suurten yksinäisten ihmisten, jotka ankarassa hengen yksinäisyydessä aikansa viettävät tulee asettua julkeammiksi ja äänekkäämmiksi. Tulee kaikkialla ahdistaa noita elämänilon ja voiman kuiviin imeviä kalpeita agitaattoreita — täytyy pakottaa heidät pitämään suunsa kiinni järjen edessä.

Kaukonäköisimmät ja samalla pahimmat periaatteelliset vastustajat saavat usein meidän myötätuntonne, koska me emme kykene tajuamaan kylliksi syvästi emmekä näe kylliksi kauaksi tulevaisuuteen. Papilla joka jollain tavalla osottaa olevansa edistysmielinen on vielä tänäkin päivänä tilaisuus saada työväenluokan luottamus, vaikka hän todellisuudessa ei aja mitään muuta kuin papin asiaa.

Kristillisuus on kaikissa kohdissaan ristiriidassa työväenluokan tarvitseman elämänymmärryksen

kanssa, jos on kysymyksessä uusi sivistisyhteiskunta, jonka toteuttaminen on työväenluokan tehtävä.

Kristinuskolla ja sosialismilla ei ole muuta kuin tulen ja veden suhde toisiinsa: missä määrin toinen voittaa samassa määrin toinen kärsii. Kaikki muunlaiset suhteen rakentamiset tieteellisesti ja järjellisesti näiden vastakkaisten järjestelmien välille ovat toisen tai toisen tai kummankin pettämistä.

Maailman suurista uskonnollisista järjestelmistä ainoastaan muhamedilaisuudella on jotain käytännöllistä arvoa. Sen arvo ei suinkaan ole sen filosofian syvällisyydessä — mikään uskonnollinen järjestelmä ei ole eikä voi olla järjellisesti syvällinen — vaan siinä koska se on ainoa suurista uskonnollisista järjestelmistä joka ei ole vaikuttanut suorastaan rappeuttavasti, kuten kristinusko ja buddalaisuus.

Ainoastaan alhaisella sivistysasteella ollessa ja arvostelukyvyn puuttuessa saattaa sellainen kuin kristinusko päästä vallitsevaksi ja hallitsevaksi. Niin olikin todellisuudessa laita kristinuskon alkaessa: sen omaksuivat alhaisella sivistysasteella olevat joukot. Myöhemmin se oli pakko omaksua ainoaksi siveelliseksi ohjeeksi kaikkien niiden kansojen jotka kristityt laskivat valtansa alle.

Onhan tosiasia että aina roomalaisesta historioitsijasta, Tacitus'esta alkaen kaikki todella ihmiskunnan edistystä harrastavat ajattelijat ovat vieroneet ja syvästi inhonneet kristinuskkoa, vaikka he aina eivät ole inhoansa julkilausuneet jumalallisten pyövelien tähden.

Kristukselaisuuden ja kristillisyyden erikseen tunteminen olisi suuri voitto sivistykselle — se lopettaisi

Kristuksella ratsastamisen. Kristuksen tunteminen tolstoilaisella tavalla: uskomalla kristuslaisuus hyveeksi ei voi hyödyttää, vaan Kristuksen tunteminen sielutieteilijän ja jumalankieltäjän tavalla, se voipi hyödyttää kristillisyyteen langenneita kansoja.

Kristuksen seuraamista ei kannata teroittaa kenenkään mieleen. Kannattaa ainoastaan osottaa että Kristuksen puhdas oppi on — puhdas hulluus. Kehityksessä ylöspäin pyrkivät kansat eivät voi koskaan tulla Kristuksen seuraajiksi. Jos ne sellaisiksi tulevat ovat ne pelastamattomiksi rappeutuneet. Sinä päivänä kun ylöspäin kehittyvä kansa tajuaa Kristuksen tosiolemuksen kieltää se Kristuksen. Ja sinä päivänä kun kehittymään vielä mahdollinen kansa tajuaa kristinuskon rappeuttavan luonteen kiroaa se kristinuskon.

19.

Mikä, minkälainen oli Kristus? Miten Kristus todellisuudessa eli? Mikä oli se henkinen voima, joka pakotti hänet elämään niin kuin eli ja viimein vastustamatta antamaan itsensä murhata?

Kristinuskon historiallinen aika on antanut kysymykseen kaksi vastakkaista vastausta.

— Kristus oli lihaan ja vereen tullut yliluonnollinen olento, jumalan poika, jonka verikuolema sovitti — ja vain yksin se voipi sovittaa maailman ihmisten rikokset.

Se on kristittyjen vastaus.

— Kristus oli ihminen, nero, sankari, suuri moraaliopettaja ja suuri vallankumouksen apostoli.

Se on monien vapaa-ajattelijain ja muutamien sosialistien vastaus.

Edellinen vastaus on *ehdottomasti väärä* ja jälkimmäinen on *todennäköisesti* väärä.

Kristus ei ollut verellä lunastaja eikä ollenkaan millään tavalla lunastaja muille kuin itselleen.

Kristus ei ollut nero, ei sankari eikä vallankumouksen apostoli. Tutkijat vain erehtyvät Kristuksen ja kristityn välillä: eivät näe Kristusta kristityn takaa, eivät erota Kristuksen erikoisia persoonallisia ominaisuuksia — jos hänellä sellaisia on ollut — kristittyjen ominaisuuksista — ja ennenkaikkea eivät huomaa että juutalaisuus ei olisi voinut tulla roomalaisen valtakunnan uskonnoksi, jos sitä ei olisi sopivalla tavalla väärennetty. Ja tuon väärennyksen suurin kohta on juuri kristusjutussa.

Kristuksella ja kristinuskolla ei voi olla muuta yhteyttä kuin historiallinen aikayhteys. Kristus eli — jos ollenkaan eli — silloin kun leimahti voimakkaaksi se kansanliike jota myöhemmin väärennyksen johdosta ruvettiin kutsumaan kristinuskoksi.

20.

Mitään varmaa historiallista todistusta Kristuksen olemassaolosta ei ole vielä kukaan onnistuttu saamaan — ja siihen katsoen Kristus voipi olla pelkkä symboli, vertauskuva.

Kristuksen symboliksi otaksuminen tietysti on kokonaan evankeliumien ulkopuolella — ja kuitenkin se on todennäköisin selitys Kristuksen persoona-arvoi-

tukselle. Muuten, evankeliumien ja kristuskertomuksien kokonaan valheeksi epäileminen ei ole sen arveluttavampaa kuin kirjailija Rospen parooni Mynchausenista sepittämien juttujen totuutena kieltäminen. Kertovathan evankeliumit perustotuuksiansa asioita, kuten pyhästä hengestä sikiäminen, ylösnouseminen ja taivaaseen astuminen, joille nykyään totuuden arvon vaatiminen on törkeää hävyttömyyttä.

Mitä merkitsee symboli-Kristus?

Sitä että milloinkaan ei ole ollut sellaista Jesusta, jolla olisi ollut erikoinen ihmeyksilöllisyys, ei ole elänyt sellaista ihmistä, jolla olisi ollut evankeliumeissa kuvatut ominaisuudet, vaan on ainoastaan syntynyt ja valtavaksi kehittynyt sellainen liike joka uskoo ne ihmeellisyydet, jotka Kristuksen yksilöllisyydelle on omistettu.

Symboli-Kristus-otaksuman todistukseksi voidaan esittää kokonaisia sarjoja tosiasioita.

Mythologiset käsitteet yleensä eivät voi tulla suurille joukoille tajuttaviksi elleivät ne, käsitteet, tule personoiduksi.

Käsitteiden personoituminen on osittain historiallinenkin tosiasia, ja järjellinen tosiasia se on sitäkin enemmän, ja sitä on tapahtunut säännöllisesti ihmiskunnan elämän kulun kestäessä. Huomattavimmat käsitteiden personoimiset on asetettu suurimpien luonnollisten tai yhteiskunnallisten tapahtumien aikaan.

Jos on kysymys juutalaisista ja kristillisistä käsitteistä ja tapahtumista, yhden kerran käsitteiden symbolia esittää patriarkka Abraham, toisen kerran

kansanjohtaja Mooses, kolmannen kerran moraali-pappi Kristus jnp.

Samaa tarkoitusta vastaava symboli, samojen ajatusten tai tapahtumain yksilöllistymä, on eri roduilla hieman erilainen yksilöllisiltä ominaisuuksiltaan, aatteiltansa ja teoiltansa, mutta pääkohdissaan niille kaikille kuitenkin tulee samat aatteet ja ominaisuudet, joka viittaa niiden yhteiseen alkuperään: rotujen alkuperäiseen mythologiaan. Vanhin tunnettu symboli ensimmäisestä ihmisestä omistaa pääkohdissaan samat ominaisuudet kuin myöhemmin "keksityt" kuvat ensimmäisestä ihmisestä. Yksilöllistettyjen käsitteiden ja tapahtumien henkilöissä huomattavat erilaisuudet johtuvat rotujen jakautumisesta kansoihin. Kun rodut jakautuvat kansoihin ja kavat he myöskin mythologiset käsitteensä, niiden yksilöllistymät, kunkin kansan tarvetta lähemmin vastaavaksi.

Niinpä yhden rodun symboli ensimmäisestä ihmisestä on Adam — seemiläisen rodun — toisen Manu — arialaisen rodun. Yhden kansan käsitteet laista personoituvat Mooseksessa — juutalaisten — toisen Manussa — hindujen — aina sen mukaan, minkälaista mestaria mikin kansa tajuaa. Ja he tajuavat sellaista minkälaista milloinkin tarvitsevat.

Niin kauan kuin kansat eivät tajua mythologiaa esihistoriaksi, joka on suurenneltu ja kaunisteltu niin kuin "tieteellinenkin" historia, he uskovat mythologiamallisia tapahtumia ilman ettei niillä olisi yliluonnolliseksi, eivätkä huomaa että niissä on vain kokonaisen rotujen ja erillään eläneiden heimojen teot ja käsitykset keskitettyinä.

Ja niin kauan kuin materialistis-tieteellinen ymmärrys ei johda suurten kansajoukkojen ajattelua he eivät ymmärrä harvinaisia luonnollisia ja yhteiskunnallisia tapahtumia ilman ettei niillä olisi yliluonnollisia voimia aiheuttajana. Ja noita voimia vuorostaan ei käsitetä ellei niitä keskitetä yksilöihin.

Ja mitä erityisesti kristinuskoon tulee se jos mikä on kyennyt muuttamaan ja vaihtelevaan käsitteitä. Kykenihän se antamaan seemiläisen rodun kokonaisen mythologian osalle arialaisen rodun kansoja, liittämällä siihen uuden testamentin, jossa esiintyvät rinnan seemiläisen sekä arialaisen rodun mythologiset käsitteet. Samalla se myöskin kykeni jättämään pois sellaisen mikä vivahtaa järjelliselle. Vaikka kristinusko tuli roomalaisten sekä kreikkalaisten uskonnoksi ja vaikka sitä heti alussa levitettiin molempien kansojen keskuudessa, kreikkalais-roomalaisen mythologian käsitys esim. niin tärkeästä asiasta kuin maailman synty ei päässyt kristilliseen mythologiaan, koska kreikkalais-roomalainen käsitys oli liiaksi järjellinen opettaessaan maailman syntyneen kaaoksesta.

Väite käsitteiden ja tapahtumien yksilöllistytämistä on niin pitkälle historiallisestikin tosi, että se pitäisi asettaa korkeimmaksi totuudeksi historiallisesti epäselviä ihmiskunnan mestareita käsiteltäessä. Eksytys on vain historian kirjoituksessa. Keskittäähän idealistinen historian kirjoitus suuret yhteiskunnalliset tapahtumat yhteen ainoaan tai muutamiin henkilöihin, heistä alkaneeksi ja heidän ansioksensa.

Ken osaa mythologian ja historian oikein lukea voipi helposti huomata kaikkien kansojen kautta ai-

kojen yksilöllistäneen kaikki huomattavimmat käsitteet ja tapahtumat.

Evankeliumeissa olevien oppien yleisyys myöskin viittaa pikemmin symboli-Kristukseen kuin yksilöön. Kristus ei ole opettanut mitään omintakeista.

On teologeja jotka Kristuksen persoonallisuuden todistukseksi käyttävät logiikan mukaista väitettä: — “Kun kerran Kristuksen ominaisuudet tunnetaan, hänen on täytynyt yksilönä olla olemassa”.

Mutta tuollainen päättelemine on logiikan väärentämistä. “Tunnetaanhan” kristinuskossa “isän” ja “pyhänhengen” ominaisuudet myöskin, mutta vähän lienee enään niin hävyttömiä oppineita kristityitä, jotka ottaisivat väittäöksensä että “isä” ja “pyhähenki” ovat todellisia yksilöitä.

Sen jälkeen kuin joku käsite tai tapahtuma personoidaan noin tehdystä henkilöstä voipi sitte tulla kuinka mahtava tahansa. Yleisesti tunnettuahan on että “oppi-isä” aikojen kuluessa kirkastuu ja jumalallistuu seuraajiensa ymmärryksessä — yhdentekevää ovatko seuraajat todellisia tai vain sellaisia, jotka ovat omaksuneet “oppi-isän” ainoastaan keppihevo- seksensa vallantavottelua varten — saadaksensa moraalisen oikeuden harrastuksillensa — kuten juuri kristityt ovat Kristuksen omaksuneet.

Kirkastuminen ja jumalallistuminen ovat suhteellisia opin levenemisen kanssa. Oppi-isästä tulee sitä mahtavampi ja jumalallisempi mitä suuremmat kansajoukot “hänen oppiansa” alkavat tunnustamaan.

Jos kristinuskoa tunnustavat kansat olisivat tuhannen vuotta sitte jaksaneet valloittaa koko maailman, ihmiskunnalla tänäpäivänä olisi ainoastaan yksi

lunastaja, Kristus, sensijaan kun ihmiskunnalla nykyään vielä on kolme suurta lunastajaa ja pikkulunastajia kymmenittäin. Ja tuo yksi lunastaja olisi yhtä mahtava ja suuri jumaluudessa kuin nykyään olevat monet lunastajat. Hän olisi Buddha, Muhamet ja Kristus yhteen henkilöön yhdistyneenä. Samoin olisivat Brahma, Jehova ja Allah yksi ainoa jumala — miekan voimasta, jolla kristinusko on levitetty. Ja kristinuskon ajatussuuntaa seuraten Brahma, Allah, Buddha, Konfutse ja Muhamet tunnettaisiin tänä päivänä koko maailmassa perkeleen ylimmäisinä enkeleinä ja Antikristuksina. Sillä voitettujen kansojen jumalien perkeleellistyttäminen kuuluu välttämättömästi voittavien kansojen tärkeimpiin tehtäviin.

Kreikkalaisten Orpheus ja Homero, roomalaisten Romulus ja Remus, suomalaisten Väinämöinen ja monet muut ovat personoituja kansalliskäsitteitä. Eikä kukaan yritä väittäämään että sentähden kun on olemassa kreikkalaisten kansalliseepos, Iliadi, on täytynyt olla olemassa Orpheus ja Homero, ja että kun on olemassa Kalevala on täytynyt olla olemassa Väinämöinen. Mutta teologit väittävät evankeliumien kuvauksen Kristuksen persoonallisista ominaisuuksista todistavan Kristuksen olleen olemassa, vaikka evankeliumien persoonattomuus täytyy olla ilmeisesti huomattavampi kuin mainittujen kansalliseeposten.

Mitä erityisesti lunastajakäsitteeseen tulee, sen Kristus-nimellä personoiminen on ilmeisen selvää, koska siihen on olemassa historiallisiakin todistuksia. Onhan tunnettua ensimmäisten kristittyjen keskuudessa vuosisatoja vallinnut riita siitä, onko Kristus jumala

tai ainoastaan jumalallinen luonne. Vuotena 325 päätettiin sitte Nikean kirkolliskokouksessa että Kristus on *kaksinaisuus*: jumala ja ihminen.

Mutta mitenkä tuo päätös syntyi?

Kummaltakin puolelta käytettiin todistuksina toisiensa syytöksiä ja solvauksia — joka muuten ösottaa että silloin vielä ei uskottu siihen ihmeiden sarjaan, jota myöhemmin on käytetty Kristuksesta todistuksena. Mutta kun ankara riita ei vienyt päätökseen syntyi yleinen tappelu, joka lopultakin ratkaisi asian paavalilaisuuden eduksi, että Kristus on kuin onkin jumala. Tuollainen asian ratkaisu todistaa vain sitä että määrätyt käsitteet hinnalla millä hyvänsä tahdottiin personoida nimellä Kristus, ja määrättyjä mythologisia ja “siveellisiä” käsitteitä tahdottiin ruveta kutsumaan nimeltä Kristuksen oppi.

Sielutieteellinen todistus käsitteiden keskittämistä henkilöksi ja sellaisen keskittämisen tarpeellisudesta on se, että sivistyskansojen enemmistö vieläkään ei kykene tajuamaan mitään ajatusta, ei mitään käsitettä samalla ajattelematta käsitteelle tekijää, yksilöä.

Lunastajakäsite on ehdottomasti pelkkä symboli. Ja silloin on itse asialle yhdentekevää onko Jesus Kristus nimistä miestä elänyt tai ei. Ja, jos hän on elänyt, on yhdentekevää mitenkä hän on elänyt ja kuollut. Käsitys hänestä kestää samana, salaperäisenä, ihmeellisenä ja kunnioittavana niin kauan kuin se liike, joka on hänet keppihevoseksensa ottanut, nauttii ihmisten ajatuksissa siveellistä arvoa. On siis yhdentekevää vaikka Jesus Kristus olisi ollut maantien rosvo, hänestä olisi yhtähyvin voinut tulla “ju-

malanpoika”, koska hänen koko kuuluisuutensa lunastajana perustuu oletettuihin ominaisuuksiin, jonka oletuksen alkuna on tunnetulle kansanliikkeelle sovitettut kirjalliset väärennykset.

Mutta noiden väärennyksien julkeus viittaa siihen, että niiden esineenä on ollut kokonaan epäinhimillinen luonne, jota ei ole ollenkaan ymmärretty joukkojen puolelta — jos nimittäin noiden väärennysten esineenä on ollenkaan henkilöä ollut.

21.

Jos Kristus on ollut olemassa ja jos hän oli poikkeusluonne niin minkälainen poikkeusluonne hän oli?

Itsetiedoton elämänkieltäjä, äärimmäisyyteen asti epäonnistunut ihminen, omituisella tavalla sairas erikoisluonne, sopimaton elämään siinä yhteiskunnassa jossa hän eli, ja opettajaksi sopimaton kaikkiin yhteiskuntiin, joissa toimitaan joko itsetietoisina tai vaistomaisina elämän myöntäjinä. Hän oli ihminen joka oli liiaksi “henkevöitynyt”, “täydellisyyden” rajoille ehtinyt vaistoihminen — määrätyn lajin idiootti.

Todella olevainen maailma oli hänelle vain heijastusta ja vertauskuvia. Vaistoksi käynyt aate, sydämentunne ja vakuutus olivat hänelle ainoa tosimaailma, jossa hän eli ja jonka hän tajusi ja uskoi. Kaikki hänen ajatuksensa, puheensa ja tekonsa olivat tuon oletetun maailman ja elämän todistamista ja samalla tämän maailman, todellisen maailman ja elämän, itsetiedotonta kieltämistä.

Sellainen elämänyymmärrys on ulkopuolella kaikkia sitä mikä tavalliselle ihmiselle merkitsee jotain.

Kristuksen ajatuskyky ei tuntenut maailmaa jossa on käytännöllisiä tieteitä, taiteita, rakkaita pyrkimyksiä ja intohimoja. Hänen koko henkinen olemuksensa käsitti vain yhden varman asian: puhtaan uskon autuuden olemassaoloon ja sen katkeamattoman itsessään tuntemisen. Hänen koko tietonsa: puhdas usko on puhdas — hulluus.

Tuonlaisen täydellisyyden avulla voidaan käsittää "jumalanvaltakunta" ja "autuus" aina läsnäoleviksi, elää niissä ja siten itsetiedottomasti kieltää olevainen maailma.

"Jumanlanvaltakunta" ja "autuus" olivat Kristukselle sydämentila, ainoa mahdollinen hermotunne — joita ei odoteta ja saada, kuten kristityt tekevät, vaan ne tunnetaan välittömästi.

Tuollaiselta ilmiöltä puuttuu kokonaan myöntävä elämänvoima. Hänen henkinen voimansa on kokonaan kielteistä: toimii elämän vastakkaisella puolella, elämänsielämisen puolella. Väsymys, pois pyrkiminen, suloiseen lepoon vaipuminen — kuolema — käyvät hänelle hallitseviksi vaistoiksi ja johtavat hänet yhden lajin itsemurhaan.

Kristuksen syyttömyys, karitsamaisuus oli juuri siinä ettei hän tuntenut sydämensä tilan vastakohtaa maailmaa, hänen laupeutensa, jumalainen rakkaus, siinä ettei hän kyennyt elämää tajuamaan niin pitkälle että olisi voinut mitään itsetietoisesti vihata.

“Opetuslasten” ja apostolien kuvaama Kristus on paljon karkeampi edellä esitettyä. Mutta juuri tässä tulee ottaa huomioon, että kristuspersoonaa on esitetty erityisen tarkoituksen saavuttamista varten. Kristuksesta on ennenkaikkia tekemällä tehty moraalinen ohjaaja määrätylle kansanliikkeelle ja kaikille myöhemmille kristittyjen teoille.

Toiselta puolen “opetuslasten” enemmistö eivät ollenkaan tajunneet Kristuksen yksilöllisyyttä. Eikä ihmekään. Sellaisen hulluuslajin psykologian tutkiminen olisi vaatinut etevän psykologin tarkkuutta ja tietoja. Mutta “opetuslapset” ja apostolit olivat yhtä typerä kuin meidän aikamme jätkäpapi. Lukuun ottamatta apostoli Saulus Tarsolaista, tuota toikalaiseen filosofiaan perehtynyttä, sen aikaisen kansanliikkeen saatanallisinta mestaroitsijaa, ja oppinutta fariseusta ja “opetuslapsi” Juudas Iskariotia uuden testamentinkaan mukaan “opetuslasten” ja apostolien joukossa ei ollut neroista haittaa.

Kristinuskon semmoisenaan ei ole koskaan vetänyt puoleensa miehiä, joilla olisi ollut neroa, makua ja rehellisyyttä tunnustaa tosiasiat. Likaiset ja kavalat verihuuliset vampyyrit ovat etupäässä esittäneet Kristusta ihmiskunnalle, ja sentähden “mestari” on tullut joko tietten tai tietämättä väärin esitettyä.

“Opetuslasten” moukkamaisuuden ja Paavalin harkitun vehkeilyn tuloksena on meillä “pyhissä kirjoissa” rauhaan raukeavan, hentomielisen ja todella puhtaan—vastakohtia tuntemattoman—Kristuksen sijasta Kristus, joka muistuttaa rähisevää katupoi-

kaa, tappelevaa hulikaania, kateellista kamasaksaa, sirkusilveilijää, raukkamaista henkiorjaa, sanalla sanoen kaikkia ensimmäisen kristityn tyyppejä. Vain rivi-ien välistä ja oikein lukemalla voimme evankeliu-meistakin nähdä vilahduksen todellisesta Kristuk-sesta.

Kuinka moni tieteellinen ja taiteellinen kristus-persoonan tutkija onkaan antanut Paavalin pettää itseänsä Kristuksen yksilöllisyydestä. Useimmat heistä Kristusta etsiessään ovat löytäneet vain ensi-mäisen kristityn tai Paavalin ja esittäneet Kristuksen sanoilla ja kuvilla sen mukaan.

Todelliseksi kristustyypiksi kuitenkin sopii parhai-den kaikkia, kuolemaakin, ihmettelevä lamma, ka-ritsa, joka "viedään teuraaksi", mutta joka ei osaa kiinnittää sellaiseen mitään huomiota.

Todella suuria ovat vaikeudet Kristuksen psyko-loogian tutkijalle. Hänellä on vastassaan kaikki ne villeyden, likaisuuden, kostonhimon, avuttomuuden, katumuksen, arontoivon ja autuudenriemun vaistot, jotka ensimmäisissä kristityissä voimakaina riehuivat — jotka Paavali esittää kristukselaisuutena. Löytää tuosta värien ja vaistojen sekamelskasta todelli-nen Kristus, se todellakin on laskettava suurten kek-sintöjen joukkoon, jonka vain hyvin harvat onnistu-vat tekemään. Nähdä ensimmäisten kristittyjen moni-suuntaisten vaistojen ja riehuvien intohimojen takaa itse elämänkieltäjä — intohimoton Kristus — jolla on vain yksi pakottava tunne, yksi syvä pyrkimys: pe-lottavan tyyni väsymys elämään, sellaiseen näkemi-seen vaaditaan neroa ja sielutieteellistä tarkkuutta.

Tehdä Kristuksesta nero, sankari ja vallankumouksen saarnaaja on yhtä väärin kuin tehdä hänestä yliluonnollinen olento, lunastaja.

Mikä kohtalon iva! Tehdä Kristuksesta sankari ja nero! Siinä suuressa elämänilveilyssä jonka nimenä on kristinusko on esitetty mitä perinpohjaisinta ironiaa ja esitetty sitä niin mestarillisesti, että tuosta ilveilyn pilaamasta piiristä ei tahdo mitään todellista vapaata ajattelua syntyä. Siksipä voidaan Kristuksen yksilöllisyydestä tulla niinkin epäjohdonmukaisiin päätelmiin kuin sankari ja nero.

Jos mikään niin sankarius on epäkristuksellista. Sankari ja nero ovat sanoja jotka eivät kuulu ollenkaan senlaatuisen persoonallisuuden piiriin kuin Kristus todennäköisesti on ollut, jos hän on ollut. Sankaruus ja nerous merkitsevät aina elämän myöntämistä, eikä ainoastaan myöntämistä vaan myöskin sen kuohuttamista ja voimakkaammaksi tekemistä. Kristukselaisuus taas merkitsee elämän kokonaan kieltämistä, sen lopettamista. Sehän on evankeliumienkin ydin, "rauhan ja ilonsanoma", vaikka se ei ole koskaan ollut kristillisen liikkeen ja kirkon toiminnan ohjaaja.

Se liike, joka Rooman valtakunnassa muodostui kristinuskoksi alkaa kehityksensä sankaruuden vastakohdasta: mystillisistä toiveista ja ulkonaisesta alistuvaisuudesta. Roomalaisten orjain sankaruus oli mennyt vallankumouksen johtajan Spartacuksen mukana, ja se heräsi jälleen vasta Paavalin jälkeen. Jos kristillisyyttä olisi alkanut sankaruudesta rooma-

laisille orjille olisi lunastajaksi tullut Spartacus, roomalainen orja ja gladiaattori.

“Älä seiso pahaa vastaan”. Siinä ovat Kristuksen suuhun sopivat sanat, jotka osottavat mitä lajia sankari hän oli. Juuri nuo sanat ovat “ilon ja rauhan sanoma”, koko evankeliumi kaikille elämänkieltäjille. “Älä seiso pahaa vastaan” ei ole elämään väsyneelle ainoastaan tunnustus, vaan pakottava vaisto, ajatus, puhe, toiminta, koko elämä, ja siksi hänestä sankaruus ja nerous ovat kaukana.

“Älä seiso pahaa vastaan”. Se on korkein ajateltavissa oleva elämänkielto ja vaikuttavin kuolemantuomio — kärkeväksi moraaliksi päästyään — mitä ihmiskunnalle koskaan on lausuttu. Ja sentähden se myöskin on täydellinen vastakohta meidän käsityksellemme neroudesta ja sankaruudesta.

Kaikki hajottaminen, riehuminen, kumoaminen ja valloittaminen kuuluu kristitylle, mutta ei Kristukselle.

Edistykselle ja inhimillisen ajatuksen materialistiseksi avartumiselle on suuri vahinko, että Kristusta esitetään sankarina ja nerona. — Jos ihmisistä ei saa muuten elämän ja kehityksen edistäjiä kuin vetoamalla Kristukseen ja väittämällä Kristuksen aina sellaiseksi minkälaisia tahtoisii ihmisten missäkin tapauksessa olevan, niin ainakaan materialistien ei luulisi kannattavan Kristuksella ratsastaa.

Kristukseen vetoamalla saadaan ihmisistä ainoastaan kristittyjä joko kirkollisessa tai kristukselaisessa ymmärryksessä — kummassakin tapauksessa epäkäytännöllisiä elämää edistämään.

Moitittavan tieteellisperiaatteellisen erehdyksen

tekevät monet sosialistiset agitaattorit vetoamalla Kristukseen jotakin typerintä kristittyä käännyttäessä. Kursailematta he sanovat Kristuksen olleen työväenluokan agitaattorin, aivan kuin Kristus olisi varmasti tunnettu historiallinen henkilö ja aivan kuin Kristuksen opiksi sanottu olisi täydelleen sopu-soinnussa materialistis-luonnontieteelliselle elämänymmärrykselle perustuvan sosialistisen liikkeen kanssa. Ameriikkalainen sosialisti ja unionisti A. W. Ricker arvelee Kristuksen olleen ammattiyhdistysmiehen ja kommunistin. — “Jesuksen opetus oli kaksipuolista: sielun pelastusta ja kommunismin saarnaamista”, sanoo Ricker kirjassaan “Jesuksen taloudellinen politiikka”. — Hyvin loruttu Jesuksen nimeen!

Yleensä on mahdoton sanoa varmasti, mitä Kristus on opettanut — jos mitään. Jos hän lienee jostain opettanut niin taloudellisista opetuksista ainoastaan “katsokaa taivaan lintuja” jnp. näyttää sopivan hänen suuhunsa. Mutta se ei ole mikään kommunistinen neuvo, vaan hullun anarkistin hullu neuvo.

Ken ymmärtää lauseen “älkää seisoko pahaa vastaan” hän voipi Kristukselta riisua kaikki Kristuksella ratsastajien tekemät naamiot ja nähdä hänet elämään väsyneenä, mitään vastustamaan kykenemättömänä karitsana, jonka onni ja autuus on siinä ettei hän kykene tajuamaan todellista elämää kuin varjoksi, hetken kestäväksi häiriötilaksi, johon ei pidä ajatuksiansa kiinnittää.

Mitään todennäköisyyksiä ei ole tukemassa sitä otaksumaa että Kristus olisi metelöinyt, joka viittaisi hänen olleen vallankumouksellisen. Sensijaan kaikki todennäköisyydet viittaavat siihen että hänen seuraajansa olivat joissakin yhteiskunnallisissa hankkeissa. Vähääkään Kristusta ymmärtämättä he mahdollisesti luulivat hänet johtajaksensa, sillä olihan toivo suuren ihmeellisen johtajan ilmestymisestä tullut sitä voimakkaammaksi mitä useammin roomalaiset legioonat olivat kukistaneet kapinalliset ainekset.

Roomalaisen oikeuden edessä Kristusta ei tuomittu siksi että häntä vastaan olisi mitään raskauttavia todistuksia ollut, vaan ehkä sentähden kun joukko väitti hänet johtajaksensa ja sentähden kun hän ei osannut itseänsä puolustaa yhdelläkään järjestelmällisellä lauseella.

Evankeliumien kertomus että roomalainen maaherra olisi tuominnut Kristuksen vain sentähden kun juutalaiset papit niin tahtoivat, näyttää arveluttavalta ja kokonaan epäroomalaiselta — puhumattaakaan siitä kuinka paljon tuo evankeliumien selitys on tuottanut kärsimyksiä juutalaisille. Sehän on ollut perustuksena ja siveellisenä lähtökohtana kaikille niille yhteiskunnallisille ja yksityisille roistomaisuuksille joita kristityt ovat juutalaisia kohtaan harjoittaneet.

Kristuksen tuomitseminen roomalaisen maaherran kautta saapi selityksensä jo mainitusta luulosta että Kristus olisi ollut joukkojen johtaja ja vielä enemmän hänen idioottimaisesta käytöksestänsä Pilatuk-

sen edessä. Käyttäytyä sillä tavalla kuin Kristuksen kerrotaan käyttäytyneen tutkittaessa se riittää herättämään epäilyksen miehen mahdollisista salaisista hankkeista roomalaista valtaa vastaan.

Se taas että Pilatus olisi tuominnut Kristuksen vastenmielisesti, juutalaisten pakottamana ja vieläpä tunnustanut Kristuksen hurskaaksi mieheksi on juttu, joka lienee syntynyt niinä aikoina kun kristinuskon piispat ja papit tekivät kauppaa kristillisestä liikkeestä roomalaisen valtiomahdin kanssa. Kristinuskon valtiouskonnoksi hyväksyvä roomalainen ei voinut sallia että kristinuskossa olisi roomalaisuutta halveksittu jumalansa tahalliseen tappamiseen osallisuudella. — Mitkään "pakanalliset" sivistyskansat eivät ole koskaan jumaliansa tappaneet. He ovat rehellisesti luopuneet vanhoista ja omaksuneet uusia.

Senpätähden me evankeliumien mukaan näemme "pakanalliset" roomalaiset jaloina kristusjutussa ja "ainoan oikean jumalan palvelijat", juutalaiset, roistoina, joidenka tahdosta ja pakottamana muka roomalainen maaherra tuomitsee Kristuksen häpeälliseen kuolemaan. Todennäköisempää kuitenkin on että Pilatus — jos hänellä kerran mitään osaa kristusjutussa on — tuomitsi Kristuksen ilman mitään käsien pesua, vain sivumennen, roomalaisella hymähdyksellä: — menköön yksi hupsu juutalainen mihin tahansa!

Mikä on selitys Kristuksen erikoiseen persoonallisuuteen, jos hän sellainen oli?

Ei voi vaatia että ihmiset tyytyisivät siihen ylimalkaiseen selitykseen, että Kristus oli määrätyn lajin idiootti, rauhallinen hullu. Rauhallisia hulluja on paljon, mutta kaikki rauhalliset hullut eivät ole Kristuksia. On vastattava kysymykseen: mitkä ovat ne syyt joiden tuloksena oli tuollainen poikkeusluonne, tuollainen ihmismaailman luonnonilmiö? Mitkä syyt vaikuttivat että sellaisen ihmistyyppin ilmeneminen oli mahdollinen ja miksi niitä ei syntynyt enempää?

Jos kysytään, mikä oli syynä että sellainen poikkeusluonne kuin indialaisten Buddha syntyi maailmaan, vastaus on paljon helpompi löytää kuin kristusprobleemiin.

Buddha oli korkeakehityksisen ja ylenmäärin henkevoityneen kastin jäsen. Hän oli päättäneen sivistyksen personoitunut elämäänväsymys, pitkäaikaisen nautintorikkaan elämän lopputulos: *itsetietoinen elämänkieltäjä*.

Mutta Kristus. Voiko häneen sovelluttaa samat edellytykset? Onko samanlaisten ehtojen alaisuutta olemassa? Ei ole yhtä huomattavasti. Kristus ei ole minkään määrätyn lajisen sivistyksen huipuille kohoutuneen kansan tuote eikä yleisen elämäänväsymistunteen tulos. Kristus on yksityisen elämäänväsymyksen tulos, tai ehkä paremmin henkevyttä ja herkkyyttä kohdanneen alennuksen tuottaman syvän surun tulos. Elämälle kielteiset vaistot, väsymys ja yksinäisyys, olivat Kristuksessa perintönä vanhemilta.

On olemassa oleellinen ero Kristuksen ja Buddhan välillä. Buddha oli itsetietoinen, Kristus itsetiedoton elämänkieltäjä.

Elämänkieltäjiksi yleensä tullaan kahta tietä: nautintorikkaan elämän ja sivistyksen väsyttäminä, kuten Tolstoi, tai kärsimysten uuvuttamina, kuten niin monet tuhannet kristityt.

Buddha oli itsetietoinen joukkotulos, ja siksi häntä ymmärrettiin ja siksi syntyi buddhalaisliike, joka tarkoitettuna tuloksena synnyttää tuhansia buddhatyyppisiä vielä tuhansia vuosia jälkeen Buddhan.

Kristus oli suoraan sarjaan sattuneiden yksityisten syiden ja yksityisen hengentuskan itsetiedoton tulos ja kokonaan vastakohta niiden ihmisten vaistoille, joiden keskuudessa hän eli. Siksi häntä ei ymmärretty ja siksi kristillinen liike ei ole koskaan ollut kristukselaisuutta, ja kun se sitä ei ole ollut se myöskään ei ole kyennyt synnyttämään kristustyyppisiä tarkoitettuna tuloksena. Satunnaisena sairautena, luonnonoikkuna kristusluonteita on kyllä ollut jälkeen Kristuksen useampiakin.

26

Niinsanotussa kristillisessä liikkeessä on tapahtunut kaksi suurta väärennystä, kieltämistä. Kristinuskon ensin kielsi ja väärensi Kristuksen ja myöhemmin kirkko kielsi ja väärensi kristinuskon.

Kristuksen henki ja kristinuskon henki eivät ole sukua toisillensa ja kristinuskon henki ja kirkon henki eivät myöskään ole sukua toisillensa. Kaikki nuo kolme ovat aivan eriasioita. Ja juuri sen tietäminen on tärkeintä koko kristillisen liikkeen käsittelyssä ja arvostelussa.

Paavali opettaa Kristuksen käyneen perustamassa kristinuskon maanpäälle. Mikä järjettömyys! Jos olisi kysymys jostain erikoisesta tieteellisestä teoriasta ja jotain jälkeensä jättäneestä tiedemiehestä olisi asia selvää, mutta puhua Kristuksesta perustajana!

Kristus ei ole sen liikkeen perustaja, joka on ottanut nimeksensä kristillinen liike — ja sellaisen kansanliikkeen perustajaksi ei kykenekään minkäänlainen yksi henkilö. Kristuksen yhteys tuohon liikkeeseen on joko pelkkä kirjallinen väärennys tai sitte sattunnaista lajia, vain siinä että — jos Kristus eli — hän sattui elämään samaan aikaan kuin roomalaisen valtakunnan häviötä tarkoittava liike ei ollut enään vältettävissä. Tuolle liikkeelle Kristus joutui uhriksi, joutui siksi siveelliseksi persoonallisuusperustaksi, jonka laskuun Paavali väärensi ja jonka “käskystä” kristillinen kirkko sittemmin on kaikki perkeleellisyytensä tehnyt.

Sen liikkeen, joka ilmeni “ensimmäisissä seurakunnissa” ennen kuin apostoli Paavalin opit pääsivät valitseviksi ja hallitseviksi, sen liikkeen aatteellinen perustus on essealaisuus ja uusplatonilaisuus. Sen kristinuskon, joka pääsi Rooman valtiouskonnoksi perustaja on Paavali, tuo oppinut fariseus, Saulus, Tarsoksesta. Kansanliike oli olemassa ennen Paavalia ja ennen Kristusta, mutta Paavali keksi sille uuden teorian, siveellisen perustan.

Kristinuskon Kristuksen kieltäminen on siinä, että alkuperäinen “kristillinen liike” mielivaltaisesti yhdistää Kristukseen tai lunastajasymboliin ominaisuuksia, jotka kuuluvat vapauteen ja valtaan pyrkivälle roomalaiselle orjalle, proletaarille ja pappisval-

taan kyllästyneelle juutalaiselle. Juuri tämän väärennyksen perinpohjainen suorittaja on apostoli Paavali.

Rooman valtakunnan orjat ja köyhät vapaat roomalaiset kaipasivat vapautta ja valtaa. Mutta Spartacusen johtaman vallankumouksen hävittyä he tunsivat itsensä voimattomiksi uusiin vallankumousyrityksiin ja sentähden heidän kaipuunsa alkoi kääntyä sisäänpäin, moraalituen etsimiseen ja keskinäiseen veljestykseen. He omaksuivat esseniläisiä ja uusplatonilaisia aatteita — molemmat pääkohdissaan yhteenkäypiä — ja kehittivät niistä aatteellisen pohjan liikkeellensä.

Tuota roomalaisen valtakunnan köyhälistön liikettä johtamaan tunkeutunut pappi johdatti liikkeen taivaan ja helvetin uomiin ja kohotti lunastajajutun koko liikkeen lähtökohdaksi ja voimaksi ja iankaikiseksi opastajaksi.

Evankeliumien opit, jotka muka pitäisi olla "opetuslasten" ja apostolien esittämiä, olivat suurilla joukoilla tietona aikoja ennen Kristuksen aikaa. Ja ne opit jotka väitetään Kristuksen itsensä julistamiksi olivat myöskin valmiina, ennen lausuttuina ja kirjotettuina kauan ennen Kristusta; buddhalaisille enimmäkseen niistä olivat yleisesti tunnettuja vuosisatoja ennen juutalaisen lunastajan olemassaoloa.

Miten tapahtuu Kristuksen kieltäminen ja vääräntäminen?

Nuo suuret orjalaumat ja vapaa roomalainen köyhälistö — molemmat Paavalin pakanoita — ikävöivät vapautta ja yhteiskunnallista valtaa, ja juutalaiset odottavat Eliaansa toista tulemista.

On siis olemassa suuria joukkoja, jotka olemassaolonsa ehtona ovat pakotettuja pyrkimään valtaan. Mutta monien orjakapinain veriin tukahdutettua vallankumouksellisten aineiden mielialassa mystiikka rupeaa näyttelemään yhä suurempaa osaa. Ihmeen kautta saavutettavan vapauden ja vallan ja tuhatvuotisen valtakunnan toivo kasvavat voimakkaiksi. Tarvitaan vain voimakas selitys lunastajan olemassaolosta, ja usko sellaiseen juurtuu nopeasti.

Pienenä sivunäytöksenä tuon kansanliikkeen aikana esiintyy Kristus. Hän saarnaa vapaudesta ja lunastuksesta, joka *jo on kaikilla olemassa*. Vapautta ikävöineet kuuntelevat, eivätkä ymmärrä että Kristus puhuu vain oman tunteensa tilasta, oman sairaan hermotunteuksensa lajista, vaan sanovat katso, Messias! Seuratkaamme häntä. He seuraavat ja pitävät senverran melua että viranomaisten huomio kiintyy heihin. Seuraus Kristukselle on ristille joutuminen.

Ja sitte seuraa kristusongelman hämärin ja samalla hirvittävin kohta. Hänen seuraajansa ovat odottaneet että hän nostattaa ja kykenee nostattamaan kapinan heti kuin vallassaolijat alkavat häntä ahdistaa. He ovat alun alkaen lähteneet liikkeelle taistelua ja voittoa varten. Mutta Kristus ei nosta kapinaa, kieltää kaikki vastustusaikeet ja antaa itsensä tuomita ristille edes järjellisellä puheella itseänsä puolustamatta.

Mikä perinpohjainen ja katkera erehdys hänen seuraajillensa! He odottivat profeettaa, aatteittensa moraalista oikeuttajaa, ja sotapäällikköä, käytännöllistä toimeenpanijaa. Ja tämä, jota he siksi luulivat, olikin käsittämätön höperö, äärimmäisen morali hulluuden personoituma, elämänkieltäjä, voimaton lammaslunastaja, idiootti-vapahtaja, jonka menettelyä ei voinut kuin hämmästyksellä ihmetellä.

Kristuksen seuralaiset eivät ymmärtäneet Kristuksen elämää, sen vähemmin he ymmärsivät hänen kuolemaansa. Ja siksi selitys kristusongelmasta tuli toiselta puolelta niin törkeän raaka, mutta samalla niin saatanallisesti mestarillinen, että se voipi antaa aiheen "kuolettavaan nauruun" niille jotka ovat säilyneet syrjästä katselijoina — mutta niille joita se koskee se on antanut aiheen tappavaan suruun.

Miten iroonisesti sivistynyt juutalainen onkaan mahtanut tuntea halveksimista kristittyjä kansoja kohtaan nähdessään ja kuullessaan heidän jumalana palvelevan yhtä omituisesti sairasta juutalaista — samaan aikaan kuin terve juutalaisuus on yleisesti ja törkeällä tavalla kielletty ja häväisty.

Kristuksen tavasta kuolla kysyi hämmästynyt joukko pitkät ajat — noin neljäkymmentä vuotta — kuka? Mikä? Minkälainen ihminen se oli, joka sillä tavalla kuoli? Kun oli tarpeeksi kysytty astui esiin hetkeksi syrjään sysätty saatanallinen nero, pappi, Saulus Tarsoslaisen haamussa ja julisti voimakkaasti: — "Niin rakasti jumala maailmaa että hän antoi ainoan poikansa teidän edestänne. Jokainen joka uskoo hänen päällensä pelastetaan, mutta *joka ei usko se kadotetaan*".

Tuo vastaus oli häpeällinen vastakohta “Kristuksen opille”, jonka yhtenä pääkohtana oli julistus, että kaikki ovat “jumalanpoikia”. Mitään välimatkaa jumalan ja ihmisen välillä ei ole ja minkään uhrin tarpeellisuus siis ei voi tulla kysymykseenkään. Tuolla vastauksella laskettiin aatteellinen perustus voimakkaimmalle ja hirveimmälle pappisvallalle mitä vielä koskaan ihmiskunta on saanut kärsiä.

Kun väärennyksen perustus oli laskettu jatkuu väärennys selittelyllä Kristuksen ominaisuuksista. Ne kansajoukot, jotka pyrkivät valtaan eivät voineet hyväksyä idiootti-vapahtajaa eikä yksipuolista rauhan evankeliumia, koska he eivät voineet niitä käyttää tarkoituksiensa moraalisisina ohjeina. He tarvitsivat vihan sekä rakkauden jumalallisen sanoman, sodan sekä rauhan evankeliumin. Ja tätä tarvetta tyydyttämään alkaa papin tarkoituksenmukainen toiminta.

Jos mieli papin voittaa, Kristuksen täytyi tulla yhtähyvin vihan kuin rakkaudenkin sanomaksi, rauhaan kehottavaksi ja sotaa sallivaksi jumalaksi — muuten vihaavat ja sotaa haluavat joukot eivät olisi Kristusta jumalaksensa ja lunastajaksensa tunnustaneet.

Ja sisältä mustat ja ulkoa kalpeat agitaattorit pitivät huolen siitä että Kristus tuli tahrittua kaikilla niillä ominaisuuksilla jotka kuuluivat ylöspäin pyrkiville mutta alhaisella sivistysasteella oleville ihmisille. — Tietysti voipi yhtähyvin sanoa, että Kristus tuli aivan ansiottomasti ihmisominaisuuksilla koristeuksi.

Miksikä tuossa suuressa väärennyksessä on turvau-

duttu juuri veriuhrimaiseen lunastajajuttuun? Siksi, koska ainakin arialaisen rodun kaikki kansat ovat aikoinaan käyttäneet ihmishureja lepyttääksensä jumalia. Epäilemättä Paavali ja muut mahdolliset lunastajajutun sepittäjät ja korjailijat ovat tunteneet kansoissa elävän taikauskon uhrista yleensä ja tiesivät heissä vieläkin elävän voimakkaana maagillisen taipumuksen uskoa ihmishurin voimaan. Siihen he perustivat jutun Kristuksen uhrikuolemasta.

Sivistyneet roomalaiset eivät luonnollisesti uskooneet ihmishuriin, mutta tulee ottaa huomioon, että väärennys olikin tehty alhaisella sivistysasteella olevia varten, joista toivottiin Rooman vallan kukistajia. Että osa sivistyneistä roomalaisista omaksuivat kristinuskon, oli vain valtiollinen temppu, jolla luultiin voitavan ehkäistä Rooman valtaa uhkaava häviö.

28

Alussa "kristillinen like" oli maallisen elämän järjestämistä ja sellaisena sen käsittivät kansajoukot kauan aikaa vielä sen jälkeen kun papit olivat siltä maallisen merkityksen kieltäneet. Sitä mukaa kuin liike muodostui kristinuskoksi ja kirkoksi ja pappisvalta varmistui, kutistuivat liikkeen maallista elämää tarkoittavat ominaisuudet ja käskyt ainoastaan pappien hvaittaviksi ja heidän toimestansa täytettäviksi. Ja viimein, pappisvallan päästyä kylliksi varmalle vallan pohjalle, liikkeen alkuperäiset tarkoitukset tulkittiin tarkoittavan puhtaasti henkisiä asioita. Kansajoukoille liikettä ruvettiin tulkitsemaan vain uskomiseksi Kristukseen, joka rukoilevana karit-

sana "isän oikealla puolella" koettaa lievittää heidän "kauheiden" syntiensä seurauksia.

Sen kansanliikkeen, jolle Paavali väärennyksessä antoi nimen kristinusko, johtavina ajatuksina olivat essealaisuus ja uusplatonilaisuus, pääkysymyksenä ihannekommunismi. Väärennetyn liikkeen johtavaksi ajatukseksi tuli pappisvalta.

"Ensimmäiset kristityt" kävivät kiivasta sanasotaa aatteittensa puolesta Paavalin julkeita väärennyksiä vastaan, joiden väärennysten pohjalle kirkko alkoi rakentua.

Papit lopullisesti valtaan päästyänsä kielsivät "kristinuskon" tarkoittaneen ja tarkoittavan sorrettujen ja orjien maalliseen valtaan ja vapauteen nostamista. Julistamalla kristinuskon koskevan ainoastaan sielua ja tuonpuoleista elämää kirkko kielsi kristinuskon.

Minkälaiseksi onkaan muodostunut lähes kahden vuosituhannen aikana kristinusko? Mitä on käytännöllinen kristillinen liike meidän päivinämme? Kirkkopolitiikkaa, joka ulospäin vaikuttaessaan on vehkeilyä ja sotaa vallan saamiseksi ja omaisuuden kokoamiseksi. Ja sisäisessä vaikutuksessaan, henkisesti puolellaan, se on elämän kieltämistä, ei henkevoitymisen ja herkistymisen kautta, vaan köyhyyden ja likaisuuden suosimisen avulla.

Siitä asti kun kirkko kielsi kristinuskon kansanliikkeenä kristillisyyden hyveinä on ollut säälin, tyytyväisyyden ja köyhyyden kunnioittaminen ja pelon vaistojen ihmisiin istuttaminen ja ylläpitäminen. Ja ne vaistot ovat vahingoittaneet kristittyjä kansoja enemmän kuin sodat ja ruttotaudit.

Tehdäksensä köyhyyden ihmiselliseksi ja köyhän ihmisen arvoiseksi “pyhät miehet” ovat keksineet lauseen “mene ja myy tavarasi”! ja jutun rikkaasta miehestä ja Latsaruksesta. Mutta tehdäksensä köyhyyden jumalalliseksi ja köyhän tyytyväiseksi, kärsiväksi marttyriksi, kirkko pisti nuo lauseet Kristuksen suuhun. Vaikka onhan selvää että kristukselaista tavaanvaltakuntaa — sydämentilaa — ei voida siepata niin yksinkertaisella tempulla kuin rikkautensa lahjoittamisella tai hankkimalla ruumiinsa ilettäviä paisumia täyteen.

Mutta kirkko tiesi mikä sille oli edullista ja sentähden se tahtoi tehdä jokaisesta, kellä ei ole yhteisiä liike-etuja papin kanssa, kurjan Latsaruksen tai tavaransa kirkolle lahjoittaneen “rikkaan miehen”, armeilaisuuden tyyppin. — Kerjäläinen ja almunjakaja, kas siinähan ne ovatkin kristillisen kirkon ihanneihmistyyppit. Oikeudenjakaja on kristilliselle kirkolle tuntematon. Oikeuden kuittaa se julistamalla kaikissa niissä tapauksissa missä se itse ei pääse tuomitsemaan tuomarivallan kuuluvan jumalalle.

Kristillinen kirkko ei pyri kasvattamaan tervettä ihmistä eikä voi koskaan sellaiseen pyrkimykseen tullaakaan kokonaisuutena, koska mahdollisimman paljon erehtyvä, likainen ja tietämätön ihminen on kirkolle välttämättömyys. Senpätähden kirkko kieltää todellisen jalostumisen ja koettaa likaisella moraalillansa myrkyttää kaikki jalostusmisaatteet.

Niinpä meillä ei olekaan yhteiskunnallista laitosta jota kristillinen moraaali ei olisi myrkyttänyt.

Terveys, vaistojen terveellä tavalla tyydyttäminen on käynyt kristillisissä maissa rikokseksi. Ja sai-

raus, suorassa sarjassa alentava sääli ja nöyryys ja ummehtunut vaistojen tyydytys, niistä on tehty kaikkien inhimillisten hyveiden edelläkäyviä enkeleitä.

Sentähden, kun kirkko olemassaolonsa ehtona tarvitsee sairaita, kurjia ihmisiä, "vaivaisia syntisiä", kirkon täytyy olla vihamielisellä ja kieltävällä kannalla maallista viisautta vastaan. Ja kenenkään ei tarvitse toivoa, että kirkko voisi tuolta kannaltansa kääntyä ja ruveta saarnaamaan elämäniloa, onnea, terveyttä ja jalostumista. Sitä se ei voi tehdä kieltämättä jumalaa, lunastusta, armoa, anteeksiantamista ja ihmisen synnillisyyttä. Kieltämällä ne kirkko voisi tulla elämän myöntäjäksi ja edistäjäksi. Mutta mitä jäisikään kirkosta, joka kieltäisi jumalan . . . !

Ken harrastaa tervettä elämää, korkeampaa sivistystä ja ihmisen jalostumista hän ei voi suosia kristillisyyttä missään muodossa.

Ei riipu papin tahdosta, onko hän tieteiden ja järjen ystävä tai vihollinen. Hänen täytyy olla niiden vihollinen, jos hän haluaa olla kristityn kirkon palvelija. Kerran, Italian renessansissa, ryhmä pappeja yrittivät nousta ja nostaa kirkkoa kokonaisuutena valon ja järjen piiriin, mutta kirkko musersi nousijain työn. "Uskonpuhdistuksen" kautta se hävitti renessanssin voitot melkein jäljettömiin samoin kuin se ennemmin oli hävittänyt eräissä suhteissa vielä nytkin saavuttamattoman antiikin sivistyksen.

Kokonaisuutena kirkko siis ei voi koskaan tehdä sovintoa tieteiden ja järjen kanssa, koska kaikki tiedet ja johdonmukainen järjellinen ajattelu sisältä-

vät tuomion kirkolle. Tieteissä on poikkeuksena ainoastaan teologia — joka ei ole mikään tiede eikä voi saada tieteen arvoa kenenkään järjellisen ihmisen silmissä.

Tieteiden alue on tämä maailma ja niiden harrastus ihmisiin nähden terveeksi ja tietäväiseksi tekeminen, jos ne nimittäin esiintyvät rehellisinä, ilman sivuvaikuttimien antamatta johtaa tieteellistä työtä. Kirkko tarvitsee sairaita ihmisiä toista maailmaansa varten ja sentähden se ei voi tieteille totuuden arvoa myöntää.

Kristitty kirkko ei voi tunnustaa mitään sellaista totuutta, joka tarkoittaisi elämämme järjestyksen perusteiden muuttamista. Kristitty kirkko ei ole aatteen ja hengen kirkko, vaan se on dogmatiikan kirkko. Ja dogmatiikka ei voi oleellisesti kehittyä. Kirkon täytyy aina väittää totuuden olevan ulkopuolella meitä ja ulkopuolella aisteilla tajuttavaa maailmaa.

Senpätähden kirkko vihaakin katkerimmin niitä ihmisiä, jotka väittävät että kirkon "ehdoton totuus" on ehdoton — humbuuki.

Kristillisen kirkon suurin rikos, sen mädättävä mustuus on siinä, että se toimii järjestelmällisesti kristittyjen kansojen sairaana pitämiseksi, alhaisen ihmistyyppin kasvattamiseksi, ja tänäpäivänä se tekee sitä *itsetietoisesti*, ja sentähden se yksityisomistusoikeusjärjestelmän jälkeen on ankarimmin tuomittava kuin yksikään muu sivistyskansojen elämään vaikuttanut yhteiskunnallinen orgaani.

Kirkon omilla sanoilla lausuttuna syytös kirkkoa vastaan kuuluu :

Hyljättyänsä "kristinuskon" kirkko on vastoin parempaa tietoa järjestelmällisesti ja tarkoituksella kasvattanut saatanan lapsia — saatana: kurjuuden symboli — ja itsetietoisesti kieltänyt ja estänyt jumalanlasten — jumala: elämän onnen symboli — maan päälle ilmaantumisen.

Ei ole yksistään ja välittömästi kristillisen kirkon syy, että suurin osa kristittyjen kansojen jäsenistä vielä tänäpäivänä elävät kurjuudessa, mutta välittömästi ja suurimmaksi osaksi kristillisen kirkon syy on se, että kristitty ei tunne kurjuutta kurjuudeksi ja alhaiseksi. Ja se on se kirous, jonka vielä viimeinkin kirkosta luopuva kristitty tulee kirkolle huu-tamaan.

29

"Kristityksi tullakseen täytyy olla sairas, siihen ei voi kääntyä", vakuuttaa filosofi Nietzsche. Ja samaa osottaa "pakanain" tavattoman vaikeatoinen kääntäminen. Kristillisen kirkon oppi on sodanjulistus ja kuolemantuomio kaikkia ihmiseläimen terveitä vaistoja vastaan, ja siksi "luonnon tilassa elävät" kansat eivät taivu kristinuskoon muuten kuin pakon edessä, ja "sydämenasiaksi" kristinuskko heille ei tule muuten kuin periytymisen, veren myrkytyksen kautta.

Niitä kärsimyksiä joita kristitty vielä tänäpäivänä nurkumatta kantaa ei voi sietää terve ihminen vastaan taistelematta.

Risti on likaisuuden ja köyhyyden symboli. Mitä ahkerammin sitä suudellaan sen likaisempia ovat ihmisten huulet ja tylsempiä katset.

Kuka voisikaan parantaa maailmaa jossa on enemmistö kristityitä! Kristitty ei ole maailmassa elämää varten, hän on maailmassa — kuolemaa varten, ja sentähden hän ei voi hyväksyä elämän evankeliumia.

Kristitylle ei voi tarjota nautintojen maailmaa, sillä se on iloinen ja valoinen, ja sitä kristitty ei voi sietää. Hänen maailmansa on pimeä, likainen ja piikikäs ja sellaisena hän sen pitää niin kauan kuin hän on kristitty.

Kristityn kanssa ei kannata ruveta maailmaa parantamaan. Kristityn maailmasta hävittäminen on yksi maailman paranemisen ehto.

Kristityllä maailmalla on viime vuosisadalla ollut yksi ainoa todellinen suurkristitty, joka on saanut äänensä kuuluville yli sivistyneen maailman. Ja mitä hän on maailmalle huutanut?

“Täyttäkää isän tahto” ja “älkää seisoko pahaa vastaan”! Tuon hulluista hulluimman neuvon, neuvon jota kehittyvät kansat eivät voi toteuttaa, tuo aikamme suurkristitty, kreivi Tolstoi, huusi maailmalle sadoissa äänilajeissa. Noita humbuukimaisia korulauseita syötti hän Venäjän kansalle korkeimpina totuuksina yhä uudelleen ja uudelleen, sensijaan kuin hänen olisi pitänyt kehottaa kansaansa aktiivisesti nousemaan tyrannejansa vastaan, kiihottaa ja terästää heidän tarmoansa “ylösousemukseen”, eikä loruilulla isän tahdosta heikontaa heidän vähääkin itseluottamustansa. — Ja sellaista sanottiin kirkon kukistajaksi ja uskonnon pilkkaajaksi, miestä joka maailmanmaineensa avulla vahvisti uskoa tyhjään enemmän kuin sukupolvi venäläistä papistoa ja esti

vapaan ajattelun edistymistä enemmän kuin venäläinen sensuri. Hän kirkon kukistaja ja uskonnon pilkkaaja! Mikä narripeli.

Niin paljon kuin kristillisyyden myrkyttämä maailma Tolstoita ihaileekin — ja ymmärtää häntä yhtä väärin kuin Kristustakin — on kuitenkin selvää ettei tuo jumalanvaltakirjalla varustettu anarkisti ollut elämän edistäjä, vaan elämänkieltäjä, kulturin ja nautintojen väsyttämä kulturin ja nautintojen kieltäjä.

Voipi sanoa että samaa kuin Kant kategorisine imperatiiveineen oli henkisen vararikon ja itsemurhan partaalle joutuneelle filosofiselle teologialle, samaa oli Tolstoi jankutuksineen isän tahdosta epäilemään alkaneille kristityille.

Kantin kategorinen imperatiivi joutui parahiksi vangitsemaan kristillisyyden kahleista irtautumaisiltaan olevaa filosoofista järkeä ja pitämään sitä vuosisadan melkein alallaan. Samoin tolstoilaisuus ikäänkuin luulotellun jumalan salapoliisi kristillisyyden kirjavasta varastosta astuu esiin kiinniottamaan tuhansia opiskelevasta nuorisosta ja järkeänsä käyttämään alkaneista ihmisistä, jotka yrittivät pujahtaa ulos kristillisyyden piiristä järjen vapaille ja ihanille lakeuksille, elämän myöntämisen ja taistelun ja voiton tielle. Ja tälle sivistynyt maailma räpyttää käsiänsä ja huutaa: suurta, kuuluisaa! Täydyn tunnustaa, etten todellakaan käsitä mitä suurella ja kuuluisalla tarkoitetaan.

Jos kristukselainen humbuuki, jos neuvo “älkää seisoko pahaa vastaan” pidetään vielä tällä vuosisadalla suurena ja kuuluisana, jos sitä pidetään sivistys-

kansoille sopivana ja onnea tuottavana siveysohjeena, silloin täydymme sanoa — vaikene järki, tutkimus ja vapaa-ajattelu! Ihmiset haluavat kuulla inspireerattujen aasien puhuvan.

Kristillinen kirkko on nimittänyt ihmisen luomisen ruunuksi, mutta on kaikella voimallansa kasvattanut hänestä epäonnistuneimman eläimen, epäonnistuneimman sentähden, koska ihminen on terveistä vaistoista eksynyt pahemmin kuin muut eläimet.

Jos haluaisi kuvata keskinkertaisesti terveen ja aikamme teknillistä kehitystä vastaavan ihmisen ja vertaisi häntä kristittyyn, ainakin moraalinen erotus olisi hämmästyttävämpi kuin korkeamman luokan apinan ja kristityn välinen eroavaisuus.

Kristityn hävittäminen ja ihmisen kasvattaminen pitäisi olla kaiken tieteen, taiteen ja "vapaan järjen" huomion esineenä.

Varsinaisten kristittyjen käännättämiseen ei kannata tuhata aikaa. On vain laitettava sulut, että kristillisyyden mätä ei pääse saastuttamaan sellaista mikä vielä on pelastettavissa. On taisteltava nuorisosta. Jättäkäämme vanhat rauhaan ja pelastakaamme nuoret. Tulkoot vanhat enkeleiksi, mutta nuoret *ihmisiksi!*

Jokaisen yhteiskunnan, joka haluaa kantaa sivistyneen yhteiskunnan nimeä pitäisi asettaa terveyslautakuntia ja säätää suojeluslakeja kristillisyyden myrkytystä vastaan ja sen poistamiseksi.

Vankeuden uhalla pitäisi kieltää kristillisyyden missään muodossa opettaminen alle kahdeksantoista vuotisille. Ja jokaiselta kolmekymmentävuotta täyt-

täneeltä kristityltä pitäisi kieltää kansalaisyhteisöjä jokaisessa sivistystä haluavassa valtiossa.

“Raakaa väkivaltaa!” sanotaan. Joutavia. Kirkko ei ole koskaan ajatellut sillä tavalla levittäessään kristillisyyttä julkisen sekä salaisen väkivallan avulla. Ja tässä on kysymys paljon enemmästä kuin kristillisyyden vihaamisesta ja kristityn tunteiden loukkauksesta. Tässä on kysymys yhteiskunnallisesta lääkärin toimesta suurpiirteisen jalostamispolitiikan toteuttamista varten. Lääkäri leikkaa elävään lihaan päässeeseen syövästä järjettömästi, missä määrin teko tyydyttää tunteita. Yhteiskunta voipi myöskin “leikata” ja “polttaa” kristillisyyden syövästä ollenkaan ottamatta huomioon kristittyjen tunteita ja mielipiteitä. Ellei se sitä tee, jos se edelleenkin antaa kristilliselle liikkeelle täyden toimintavallan ja kristityille täydet kansalaisyhteisöt, vieläpä etuoikeudella, todistaa se että kristillisuus on osannut liiaksi hyvin turvata itsensä järjettä vastaan, että sivistyneiden kansojen politiikka on liiaksi kristillisyyden mädättämä, että pappi vieläkin hallitsee.

30

Riistojärjestelmän, kristinuskon ja monien muiden rappeuttavain tekijöiden tuloksena meillä on kahdenkymmenen vuoden vanha ihminen, joka saarnaa ankaraa moraalista. Moraalisuorien lomassa “kiusaaja” tulee hänen luoksensa ja pakottaa hänet “lankeamaan”.

Hän yhä edelleen turvautuu valheeseen: rukoilee,

paastoa ja kiduttaa itseänsä. Rukousten ja itseki-
dutusten lomassa tulee "kiusaaja" ja pakottaa hänet
"lankeamaan".

Hän luopuu maailmasta ja vaeltaa yksinäisyyteen.
"Kiusaaja" seuraa häntä korpeen ja vuorille ja pa-
kottaa hänet "lankeamaan".

Hän etsii yksilön pelastusta uusista aatteista ja
ihanteista. "Kiusaaja" on ehtinyt edelle: esittää hän-
nelle uusia aatteita ja ihanteita vastaavat viettelykset
ja pakottaa hänet "lankeamaan."

Hän koettaa parantaa lähimmäistensä sulkemal-
la hänet vankilaan, siten erottaaksensa hänet julki-
sen elämän viettelyksistä. Yksinäisyydessä ja van-
keudessa "kiusaaja" on ainoa parannettavan toveri,
ja pakottaa hänet "lankeamaan" syvälle salaisiin pa-
heisiin.

Ja viimein hän suuressa moraaliraivossansa löy-
tää "puhtaasti" elävän lähimäisen, löytää ihmisen
jolla ei ole paheita. Mutta katso! — Se oli kahdella
jalalla kävelevä ja puhuva aasi, jolla ei ole mitään
hyveitäkään.

Ja viimein hän huomasi totuuden, jota niin kauan
oli turhaan etsitty. Hän löysi korkeampaan moraa-
liin johtavan lähtökohdan, joka kuuluu:

*Ellei ihminen saa totella "kiusaajaa" ja "langeta"
elämä tulee hänelle vastenmieliseksi ja sietämättö-
mäksi.*

Lisäksi hän huomasi, että mitkään aatteet ja ihan-
teet eivät voi pelastaa yksilöä; ne voivat "pelastaa"
ainoastaan rodun tai kansan tai luokan, jos rotu,
kansa tai luokka todella pelastusta haluavat.

Se "kiusaaaja", joka yksilön kykenee pakottamaan "lankeemukseen" aina ja kaikkialla on mielihoiteita ja tahtoa suurempi voima: vaistot. Se on se voima, joka tulee asettaa ensimmäiselle sijalle siveellisten arvojen käsittelyssä.

Ceylonin Vedda-kansan jäsen on peräti alhaisella sivistysasteella, mutta, useain tutkijain vakuutuksen mukaan, hän ei osaa ollenkaan valehdella, ei silloinkaan vaikka hän voisi valheella henkensä pelastaa. Hän ei tunne valhetta ja voimakas vaisto estää hänet hyväksymästä sellaista mikä ei ole toden kanssa yhtäpitävää.

Kaikki se, mikä näyttää ihmisessä olevan hänen yksilöllisyydestänsä johtuvaa johonkin pakottavaa tai jostakin estävää pyrkimystä on periytymisen, kasvatuksen ja vallitsevan elämänjärjestyksen kautta ihmisen yksilöllisyyteen kehittyntä vaistoa, jossa periytymisellä kuitenkin on suurin osallisuus.

Erityisesti solutuman tutkiminen — joka nyt on vasta alussa — ja sen ominaisuuksien tarkempi selville saaminen tulee lähimmässä tulevaisuudessa osottamaan paljon huomattavia perinnöllisyyttä koskevia seikkoja. Se tulee selvittämään myöskin periytyvien vaistojen laatua ja periytymisvoimaa.

Materialismin pohjalla olevassa sielutieteessä jo tunnustetaan niinsanottu "*tajuton vaikutus*" ja todistellaan että "tajuuttoman" ja tajuavan vaikuttavan voiman välillä ei voida löytää mitään varmaa rajaa samoin kuin ruumiin ja sielun välilläkään ei ole mitään varmasti määriteltävää rajaa.

Samoin sielutiede tuntee vaiston voimana, joka ei tarvitse itsetietoista sielutoimintaa johtaaksensa tekkoon. Vaisto voipi pakottaa ilman edelläollutta mielikuvaa ja "itsetietoista" tahtomista.

Vaistot elävät ja kestävät pakottavina voimina vielä kauan sen jälkeen kuin niitä synnyttävät ja kehittävät ulkonaiset syyt ovat lakanneet vaikuttamasta.

Vaisto on ainoa "sielullinen" ominaisuus jota voidaan otaksua ilmaantuvan jo puhtaasti fysikaalista ja kemiallista laatua olevissa ilmiöissä — mutta siitä huolimatta se ilmenee korkeimmankin itsetietoisien järjen asteilla, mutta sen vaikutusta ei voida tarkalleen erottaa mielikuvien, järjen ja tahdon vaikutuksista, koska se useissa tapauksissa hallitsee edellisiä.

Kuitenkin järjellä on olemassa yksi etuoikeus. Korkealle kehittyneenä järki kykenee keksimään keinoja kaikkien ihmisen ominaisuuksien jalostamiseksi — itsensäkin.

Vaisto ei määrää tarkalleen yksityisten tekojen laatua, mutta se määrää suunnan mihin pyritään.

Vaiston oleellisin ja samalla jyrkin tunnusmerkki onkin juuri se, että se esiintyy aina jonakin kokonaisuena järjestelmänä — rappeuttavana tai jalostavana — sensijaan kuin mielijohteet, järjen arvioimiset ja tahto esiintyvät enempi heiluvina, hetkellisinä ja siiveilliseltä arvoltansa suuresti vaihtelevina tekoina.

Tieto on aina persoonallisen kuulemisen ja näkemisen ja tuntemisen tulos. Vaisto on aina veriperintö, jota ympäristö tosin voipi vahvistaa tai heikontaa.

Tieto hyvästä ei kykene estämään pahasta, jos

vaistot ovat taipuvia pahaan. Siinä selitys ristiriitaan: miksi eletään toisin kuin tiedetään. . . .

Selvinkin tieto ja parhainkin todistus ovat voimattomia muuttamaan suhdettamme johonkin asiaan, jos vaistomme suhde siihen on toinen kuin tietomme. Esimerkiksi:

Joukko marssii laulaen sankarilaulua

“Ei muuta johtajaa, ei luoja
kuin kansa kaikkivaltias” —

tai mikä vielä kuvaavampaa: on asetettu ja valmis “petoina” raatelemaan veljiänsä, pelkäämättä maan- tai “taivaan” valtoja. Mutta kun nuo “sankarit”, ja “pedot” sattuvat pimeällä kulkemaan yksin hautausmaahan ohitse vapisevat he pelosta ja kauhusta. Miksi? Siksi koska heillä on vuosisatain opetuksen perintönä vaisto, joka kammoo näkymättömiä voimia. Ja tuota vaistoa vastaan tieto ja todistus siitä, että “nuo näkymättömät” voimat eivät ole koskaan keneltäkään hiuskarvaakaan katkaisseet, ei merkitse mitään, eikä tule merkitsemäänkään niin kauan kuin on olemassa tyhjän pelkäämisen vaisto.

Ei siis tieto hyvästä ja oikeasta, vaan terveet vaistot, terve veri- ja lihaskudos kykenevät pakottamaan hyveeseen.

Syvällisempi tieto kuitenkin voimakkaasti huutaa meitä taistelemaan ympäristömme muuttamiseksi terveeksi, kiihottaa meitä arvostelemaan yhteiskuntaa ja toisiamme, joka on ensimmäinen yhteiskunnan ja ihmisen jalostumisen ehto.

Mielijohteet syntyvät hetkellisen ulkoapäin tulleen vaikutteen johdosta. Mielijohde on hetkelli-

nen ajatuskuva, voimakkuudessa suhteellinen syyhynsä, synnyttäjäänsä, ja häipyä verrattain pian. Vaisto sensijaan vaatii pitkiä aikoja muuttuaksensa ja voimakkaita toimenpiteitä.

“Nouseminen” ja “lankeaminen” voivat olla tuloksia hetkellisistä mielihohteista, jotka syntyvät ulkopuolisista vaikuttimista. Johonkin määrättyyn suuntaan pyrkiminen on seuraus vaistosta.

Vaistot toimivat samoin kuin aistitkin kahteen vastakkaiseen suuntaan: haluavat ja vierovat. Haluavat vaistot pakottavat siihen johon ne pyrkivät ja vierovat vaistot pidättävät siitä mikä niille on vastenmielistä.

Vaisto ollessansa mielihohteita, järjen arvioimisia ja tahtoa voimakkaampi on luonnollisesti myöskin aisteja voimakkaampi. Vaisto voipi pakottaa sellaiseenkin jota aistit voimakkaasti vierovat. Ollessansa aisteille vastakkaiset vaistot voivat aisteja rappeuttaa niin pitkälle että aistit kokonaan kuoleutuvat. Useimmin kuitenkin aistit rappeutuvat puhtaasti ulkopuolista laatua olevista syistä.

Jos vaistot ovat terveitä ja toimivat sopusoinnussa voimakkaimman vaiston olemassaolon säilytysvaiston kanssa, vierovat ne kaikkea rappeuttavaa ja pakottavat pyrkimään siihen mikä tuottaa tervettä nautintoa. Mutta jos vaistot ovat pitkiä aikoja vallinneiden yhteiskunnallisten vääryyksien kautta pilaantuneet, niiden vaikutus muuttuu päinvastaiseksi: ne pakottavat rappeuttavaan ja estävät jalostumisesta.

Lisäksi tulee sairas moraali ylösalasin kääntyneine elämänarvoineen ja kasvattaa mukaisensa käsityksen kärsimyksestä ja nautinnosta. Sen, joka merkitsee

rappeutumista ja todellisuudessa kärsimystä käsitettään ja uskotaan merkitsevän lopullisesti ja korkeampaa nautintoa ja päinvastoin.

32

Sairaat vaistot pakottavat kaikkiin epäsäännöllisyyksiin elämäntavoissa sillonkin kun ulkopuoliset voimat eivät esiinny kylliksi voimakkaina pakottaakseen epäsäännöllisyyksiin.

Summattuna nuo vaistot johtavat päämäärään, joka on elämän kieltäminen ja kansan ehkäpä rodunkin häviö — siis vastakohta sille johon yleensä luultiin pyrittävän.

Luultiin pyrittävän korkeampaan elämään ja saavutettiin elämän kokonaan kieltäminen. Luultiin kuultavan itsensäilytysvaiston ääntä ja tultiin todellisen itsensä kieltämiseen.

Moraalisessa suhteessa turmiollisimmat nykyisen sivistisyhteiskunnan taudeista ovat nälkä, tuberkuloosi ja syfilis.

Turmiollisimpia sivistysihmisen vaistoista ovat vaisto yksityisomistukseen, vaisto tietämättömyyteen, vaisto likaisuuteen, vaisto säälimiseen, vaisto kuuliaisuuteen järjen kustannuksella ja vaisto sellaiseen kauneuteen, jossa kokonaan unohdetaan terveys.

Huomattuamme että on olemassa hyvin laajalle levinnyt voimakas vaisto tietämistä vastaan: — ei tahdota tietää — ymmärrämme ihmisten itsepintaisuuden olla tajuamatta yksinkertaisimpia uusia mutta peräti tärkeitä asioita.

Vaiston tietämistä vastaan on synnyttänyt ennenkaikkia epäsuotuisat tilaisuudet tiedon hankkimiselle. Ja siveellisenä tietämisvastaisen vaiston synnyttäjänä on ollut ensimmäisellä sijalla kristinusko, joka on saarnannut maallisen viisauden mielettömyyttä ja tehnyt tietämisestä — erittäinkin köyhille — suorastaan paheen.

Mutta tietämisen tarve, pysyvä halu tietää mahdollisimman paljon, on perusteiltansa kiinteässä yhteydessä itsesäilytysvaiston kanssa. Ja tietämisen tarpeen lakkaaminen merkitsee itseasiassa itsesäilytysvaiston rappeutumista.

Likaisuus on ruumiille sairauden verho, etuvastus, jossa tuhoavien tautien siemenet itävät, pesivät ja kehittyvät. Likaisuus on yksi ensimmäisiä ehtoja ruumiillisen rappeutumisen tielle pääsemiseksi. Mutta siitä huolimatta likaisuus on hyvin vähän vihattu.

Terveistä vaistoistaan kauaksi eksynyt joukko pitää taudit välttämättöminä, vieläpä osa — uskonnollinen osa — kunnioittavat tauteja jonain hyvänä, siveellisesti oikealle tielle ojentajina, johdatuksena johonkin parempaan, ja sentähden sairautta edistävä lannoitus, likaisuus, kuuluu asiaan.

Koira nuolee itsensä ja penikkansa puhtaaksi ulkonaisesta sekä omasta liasta, mutta enemmistö ihmisiä pitävät liassa elämisen selvänä asiana, jonka vastustamiseksi ei kannata edes siveellistä vastalauseita panna, sen vähemmän ryhtyä toimenpiteisiin sen poistamiseksi.

Mutta onhan selvää että hengen puhtautta huuhtava ja hakeva sivistynyt maailma unohtaa lihan

puhtauden ja antaa sen mädätä Korkeintaan heitetään joskus säälivä silmäys jotakin mätänevää kohtaan, mutta suuri, illettävä yhteiskunnallinen likaisuus ei herätä mitään huomiota.

Sääli! Onko se hyve? Onko se sellainen vaisto, jonka järjestelmällistä istuttamista ja kehittämistä on sallittava ja edistettävä?

Sääli esiintyy rappeutuneiden ja häviämään tuomittujen hyväksi, kuuluu yli-ihmistä haaveilevan filosofian huuto. Ja se on totta. Jos sääli tulee perinnölliseksi vaistoksi, järjen kustannuksella toimivaksi elämänohjeeksi, esiintyy se kehnon ja alhaisen elättäjänä vieläpä hyvin useissa tapauksissa niiden synnyttäjänä.

Ihminen tekee oikean ja hyvän työn antaessansa esim. ruhjoutuneelle ensimmäisen avun tai voidessansa tyydyttää nälkäisen tarvetta tilapäisesti. Mutta väärin ja huonosti hän tekee jos hän suosii ja sallii sellaista järjestystä jossa kokonaiset ihmislaumat voivat ruhjoutua ja miljoonaiset joukot nälkään nääntyä. Sairas, säälivä, on hänen tuntuksensa, jos hän kammoksuu, hävittää niitä yhteiskunnallisia voimia jotka sellaista järjestelmää tukevat.

Kauniisti tekee mies kun hän vaikka oman henkensä uhalla pelastaa jonkun suuren asian tai vaarassa olevan lähimmäisensä. Ruman, sukupuoltansa, kansaansa ja koko rotuansa häpäisevän ja alentavan teon tekee mies suostuessaan naisen emärakkauden vaatimana siittämään lapsia keuhkotautia sairastavan vaimonsa kanssa ja säälistä suostuessaan elämään yhdessä hänen kanssansa, vaikka itse vielä on terve. Parempi olisi että vaimo hukkuisi "ikävöi-

miskyyneleihinsä” kuin että mies saastuttaa itsensä ja suostuu siittämään ennen syntymistensä kurjuuteen tuomittuja lapsia.

Nainen joka menee hoitajattareksi kuppasairaalaan tekee sitä kauniimmin mitä huolellisemmin hän hoidokkejansa vaalii. Mutta törkeästi hän rikkoo kauniin, terveen ja jalon periajatuksia vastaan jos hän suostuu vaimoksi kuppataudin saastuttamalle miehelle, vaikka tuo mies muuten olisi maailman parhain. Mutta nainen säälii ja suostuu, jos mies romantillisesti vakuuttaa ampuvansa itsensä jos hänen täytyy luopua himoistsemastansa naisesta. Jalomielisemmin terve nainen kuitenkin tekisi jos hän antaisi sellaisen miehen ampua itsensä.

Meillä on säällillä sekoitettua politiikkaa, joka rakentaa vaivaistaloja ja harrastaa eläinsuojelusta, mutta unohtaa suojata kansalaisia julkista ryöstöä ja ruhjomista vastaan. Ja meillä on kristillisen säälin sotkemaa sukupuolirakkautta, joka yhä enemmän ja enemmän raiskaa elämämme perusteita.

Terveysten suurin hyve on edesvastuuntunne. Sairausten suurimmat hyveet ovat sääli ja nöyryys.

Säälin hyveeksi saarnaamisella on onnistuttu myrkyttämään siveelliset arvot rakkaudessa, politiikassa, puhumattakaan taiteesta, jossa sääli on päässyt näyttelemään hirvittävää osaa. Siitä on seurauksena, että samassa määrin kuin sääli on päässyt vaistoksi velvollisuuden- ja oikeudentunto ovat jääneet heräämättä, eikä ainoastaan heräämättä, mutta ne ovat menneet huomattavasti alapäin. Ja kuitenkin velvollisuuden- ja oikeudentunto ovat terveempiä ja parempiin tuloksiin vieviä kuin sääli.

Mutta sääli ja sitä seuraava nöyryys ovat välttämättömiä monille yhteiskunnallisille laitoksille ja erittäinkin kirkolle. Köyhille tarjottavana oppina sääli on kirkolle välttämättömämpi kuin sakramentit. Saarnaamalla sääliä ja nöyryyttä hyveinä voidaan säilyttää ja edistää kurjuus — synti — ja monistaa se. Ja sellainen asiaintila on välttämätöntä kristitylle kirkolle. Kirkko ja pappi elävät kurjuudesta. Kirkon "peruskallio" ei ole Kristus vaan se on kurjuus. Sille se on rakennettu ja sillä se seisoo vielä tänäkin päivänä.

33

Perhemuoto on yksi niitä laitoksia, joissa rappeutuminen voipi näytellä hirvittävää osaa ja jalostuminen saada suurimpia voittojansa, jos perhemuoto on jalostumiselle sovelias. Nykyinen perhemuoto on rappeutumisen edistäjä hirvittävässä mitassa. Mutta kuitenkin se juuri on se yhteiskunnallinen laitos jonka puolustamiseksi enimmät ja typerimmät siveelliset kiivailut esiintyvät.

Nykyistä perhemuotoa eivät puolusta ainoastaan tietämättömät rappeutuneisuuden edistäjät, mutta sitä puolustavat monet kuuluisat tiedemiehet siveyden ehtona, eivätkä näe sen rappeutuneisuutta, sen vähemmin sitä että nykyisen perhemuodon, tiedollisen sivistyksen korkealla ollessa ja naisen saavutettua yhteiskunnallisia oikeuksia, täytyy olla rappeuttava vaikutuksiltaan.

"Perhe on niitä raakalaisuuden jätteitä, joissa ei ilmene kuihtumisen merkkiäkään, vaan jotka ovat

vielä tänäkin päivänä yhtä elinvoimaisia kuin kuunaan ennen”, sanoo kuuluisa tiedemies professori Westermarck. (Tapojen historia sivu 33).

Syyksi perheen säilymiseen selittää Westermarck sikiön suojelemisen tarpeen. Jos sikiötä ei suojeltaisi olisi se rodun loppu.

Epäilemättä Westermarckin selitys sikiön suojelemistarpeesta yhtenä perheen koossapitäjänä on oikea niin pitkälle kuin on kysymys yksityisen omistuksen ajasta. Sensijaan Westermarck ei ole oikeassa väittäessään perheen olevan tänään yhtä elinvoimaisen kuin “kuunaan ennen”.

Perheen koossa pitäjät ovat lapset, kotitalous ja avioukollisuus, jos on kysymys nykyisistä sivistyskansoista eikä vain muutamista tuhansista yläluokkalaisista. Ja noiden koossapitäjien lisäksi tulee ottaa huomioon vielä yksi tekijä, joka koskee nimenomaan rappeutuvaa perhettä, mutta jolle ei ole annettu mitään huomiota, ja se on ollut *naisen alempi tiedollinen asema*.

Mutta ovatko nuo perhettä koossa pitävät tekijät tänäkin päivänä yhtä elinvoimaisia kuin kuunaan ennen? Kaukana siitä. Meillä on tuhansittain perheitä joissa avioukollisuus on enemmän kuin kyseenalaista. Kotitalous on ollutta ja mennyttä. Kuinka suuri onkaan niiden luku, joille koti on vain siveellisesti välttämätön paha. Kotona ollaan vain sen verran kuin on välttämätöntä maineen vuoksi. Ja lapset sitte? Eikö miljoonat perheet pyri vapautumaan lapsista niin ettei niitä tehdä ja myöskin niin ettei niitä hoideta, jos vain suinkin on mahdollista päästä sellaisesta. Ja naisen tiedollisuus edistyy no-

peasti ja se vaikuttaa voimakkaasti perheessä ja sukupuolisuhteissa vallitseviin siveyskäsitteihin, jotka vuorostaan vaikuttavat nykyiseen perhemuotoon hajottavasti. — Se on todennäköisesti nainen joka tulee voimakkaammin vaikuttamaan nykyisen perhemuodon perinpohjaiseksi hävittämiseksi.

34

Ne tavat ja ne ehdot, joidenka alaisena sivistyskansojen avioliitot rakennetaan ja se tapa jolla niissä eletään ovat ikäänkuin uhkahuuto pohjattomaan syvyyteen vaipuvilta: Me emme salli jälkeläisistämme tulevan parémpia kuin me itse olemme! Se "huuto" ehkä on suurimmalle osalle itsetiedoton, mutta silti se ei ole vähemmän kamala ja vähemmän tosi.

Avioliittoon aikovalta kysytään — jos mitään kysytään — onko hän kunniallinen ja puhdas? se on: tekopyhä. Ei kysytä, onko hänen siitosnesteensä edes veneerisistä taudeista vapaa? Kysytään, onko hän hellä isä? Ei kysytä, onko hän terve isä. Kysytään, onko hän puhdas morsian? Ei kysytä, ovatko hänen rinta- ja vatsaonkalonsa säilyneet muodin kuristukselta siksi avarina, että terve ja normaalikokoinen sikiö voisi kehittyä ja syntyä. Ei kysytä, onko hänen ruuansulatuselimensä niin terveet että sikiö voisi saada riittävän ravinnon. Sanotaan: sinulla täytyy olla tuomarin tai papin lupa voidaksesi pariuuta. Ei sanota: sinulla täytyy olla lääkärin todistus voidaksesi siittää.

Avioliiton ehdoissa yleisesti kielletään siveettömänä kaikki se mikä on elämän, voiman ja terveyden ja kauneuden ehtona ja myönnetään ainoastaan se mikä on rappeutumisen, voimattomuuden ja rumuuden tekijänä.

Ja kaiken tämän ylösalasin kääntyneen arvioimisen lisäksi on yhtenä avioliiton ehtona — siellä missä raha ei ole ainoa ehto — “sielullinen rakkaus”, henkinen sopusointu.

Ei voida kyllin värikkäästi kuvata sitä ristiriitaa ja niitä selkkauksia, jotka johtuvat siitä, että pidetään humbuukia henkisestä sopusoinnusta avioelämän onnen perusehtona. — Henkinen sopusointu ei ole edistyksen, vaan rappeutumisen merkki, jos on kysymyksessä miehen ja naisen aina ja kaikissa henkisesti sopiminen.

Jos poistamme avioelämästä yhdyselämän, joka siihen välttämättömästi ei kuulu, nykyisen avioliiton järjelliseksi perusehdoksi jääpi jälkeläisten siittäminen. Ja avioelämän “onnen”, sen tunteellisen puolen perusehdoksi jääpi — ja oikeastan on ollut siitä asti kun kotitalous on menettänyt merkityksensä — ruumiillinen, paremmin sanoen aistillinen sopivaisuus.

Kaikesta siitä avio-onnesta, mikä tyydyttää aisteja “henki” on syvästi kiitollinen. Mutta sitä jota aistit vierovat “henki” halveksii ja inhoaa ja voipi sallia ainoastaan sunnuntaihartauden ja sairaan säälin ja helläluontoisuuden pakottamana.

Kuinka kiitollisia ovatkaan “henget” niissä harvoissa avioliitoissa, joissa vallitsee aistillinen sopivaisuus ja joissa on vielä tervettä elämänvoimaa normaalielämään.

Sitäpaitsi on ehdottomasti totta, että järjellinen tyydyttää myöskin terveitä tunteita. — Tunteet voidaan kehittää liikkumaan järjen sallimissa rajoissa. Mutta "henkinen sopusointu" avioliitossa on kehittyneelle järjelle rasitus, koska "henkinen sopusointu" on puhtaasti tunneasia ja tapahtuu järjen kustannuksella.

35

Naiset ovat olleet kiivaimpia rappeuttavan perhe- ja sukupuolisuhte-moraalin puolustajia, vaikka juuri naisen asema perheen jäsenenä ja sukupuoliolentona on kauan aikaa ollut räikeämpiä todistuksia rappeuttavan moraalin mukaisen elämän kurjuudesta.

Moralistin sokealla ankaruudella puhuessaan voisi sanoa, että kristittyjen maiden naisista vähintään puolet ovat tavalla tai toisella porttoja. Ja kuitenkin naiset vuodattavat kokonaisia kyynelvirtoja ja päästävät ilmoille tuhansia pyhiä suuttumuksia rappeuttavan moraalin järjettömyyksien puolustamiseksi. Mikä kohtalon iva pirullisen kamalassa siveysilveilyssä! Ne jotka vääryydestä enemmän kärsivät kiivaimmin vääryyttä puolustavat.

Naisen alennus avioliitossa on mennyt niin pitkälle, että naisissa ei ole enään olemassa kuin siitoseläimiä, työjuhtia: rääkättäviä orjattaria ja hekumoitsijoita. Muunlainen naisen asema nykyisessä perheessä on niin harvinainen ettei siitä kannata puñua.

Naisen tiedollinen kehitys ja sitä seuraava yhteiskunnallinen tasa-arvoisuus tulevat kuitenkin lähim-

mässä tulevaisuudessa herättämään naisen yksilöllisyyden, joka nousee kapinaan viimeisten itseasiassa vain muodollista laatua olevien perhesiteiden katkomiseksi.

36

Kun joukko salaisia aviorikkoja löytävät yhteiskunnallisista vastustajistansa yhden julkisen aviorikokojan he suut vaahdossa huutavat yhteiskunnallisten vastustajiensa aatteiden siveettömyydestä. Ja yksi noita "siveettömyksiä" on silloin tällöin esitetty ajatus vapaasta rakkaudesta. Tuollaisen "siveellisen" huudon sattuessa suuri osa muuten kumouksellisista ihmisistä, aremmat luonteet, hätääntyvät ja siveellisesti perääntyvät tunnustamalla: "meillä ei ole mitään tekemistä perheen kanssa".

Mutta selväähän on — vaikka vain pienelle vähemmistölle — että jos meillä on tekemistä määrätynlaisen yhteiskuntamuodon kanssa meillä täytyy olla tekemistä myöskin saman yhteiskunnan perhemuodon kanssa, koska perhe on osa yhteiskuntaelämää ja osa yhteiskuntamuotoa, vieläpä hyvin huomattava osa.

Ja sen lisäksi on selvää, että jos nykyisetsukupuolisuhteet ja perhemuoto ovat sellaiset että niissä alkeellisempienkin terveiden siveysohjeiden rikkominen, miehen sekä naisen alennustila ja ruumiillisesti heikkojen ja henkisesti tylsien lapsien mailmaan saattaminen ovat yleisiä noiden suhteiden ja muotojen täytyy hävitä ja tulla korvatuksi joillain korkeammilla muodoilla, jos mielitään ollenkaan saada mah-

dolliseksi terveempien, siveellisesti voimakkaampien ihmisten syntyminen.

Aikamme avioliitoissa suurin osa kärsivät "kuolettavasti" siitä kun eivät ole rakastuneet ja loput kärsivät siitä — kun ovat rakastuneet ja pysyvät rakastuneina.

Miehen ja naisen yhdyselämää ei voida millään järjestelmällä saada sopusointuiseksi. Sensijaan avioliitto ilman yhdyselämää voidaan saada onnelliseksi ja aviouskollisuuskin lujemmaksi.

Miehen ja naisen yhdyselämä ilman "kuolettavaa katkeruutta" on mahdollinen ainoastaan kahdella ehdolla. Täytyisi olla ehdottomasti kaksi samantilaista luonnetta, joka on psykologinen sekä fysiologinen mahdollisuus. Tai sitte jommankumman personallisuuden täytyy kuoleutua, joka voipi olla mahdollinen ainoastaan heikoille luonteille, mutta ei ole missään tapauksessa suositeltava sovinnollisuuden ehto.

Persoonallisuuden kuoleutuminen tapahtuu ainoastaan siten että toinen masentaa toisen yksilöllisyyden, jota sitte kauniisti sanotaan "yhteen sulautumiseksi".

Kun aviopuolisoilta — erittäinkin köyhiltä — loppuu sukupuolinen kiihko, joka tavallisesti loppuu muutamien parittelujen jälkeen, alkavat he katsomaan toisiansa osakeyhtiön jäseniksi ja odottavat että kumpikin hyödyttää avioliitto-osakeyhtiötä yhtä paljon. Nykyisessä järjestelmässä nainen kuitenkin ei voi sitä tehdä, koska hänen tehtäviltänsä puuttuu rahallista arvoa suuremmassa määrässä kuin miehen tehtäviltä, ja sentähden ja alemman tietoisuutensa tähden se on useimmiten nainen, jonka per-

soonallisuus tulee avioliitossa kuoletetuksi. Naisen täyteen yksilöllisyyteensä heräämisen yhtenä ehtona on yhdyselämän poistaminen avioliitosta.

Kansanvaltaisuuden saavutettua tarkoituksensa, työväenluokan valtaan noustua, kansalliset voimat tulevat ennenkaikkia kohdistettavaksi luontoa vastaan ja tuotannon kehitykseen, saadaksemme runsaasti niitä elämän mukavuuksia, joita olemme vuosisatoja voimakkaasti himoinneet, mutta samaan aikaan varsinaisesti alkaa taistelu miehen ja naisen välillä yhteiskunnallisesta vallasta. Tuo taistelu tulee kohottamaan naisen sekä miehen yksilöllisyyttä enemmän kuin mikään entisistä yhteiskunnallisista taisteluista. Mutta molemminpuolinen voimakas yksilöllisyys on sopimaton sellaiseen yhdyselämään kuin nykyinen perhemuoto edellyttää. Sukupuolisuhteiden ja lasten siittämisen täytyy tulla jatkumaan toisenlaisen avioliittomuodon kautta kuin mitä nykyinen on.

37

Elämän ja ihmisen ylösnousemuksen kieltämiset ilmenevät räikeimmin nykyisessä tavassa siittää jälkeläisiä, siinä edesvastuuttomuudessa millä jälkeläiset maailmaan saatetaan.

Ja kuitenkin ihmisen siveellisen voiman huomattavana tekijänä, ehtona, on siitostoimituksen järjellisyys. Jos siitostavat ovat järjettömät sikiö saapi osansa järjettömiä sukupuolisuhde-vaistoja.

Kristillisesti sivistyneen yhteiskunnan siitossuhteet ovat jo kauan olleet niin järjettömiä että niiden val-

litessa oikeastaan ei voi olla kysymystäkään muusta kuin siveellisesti heikon ihmisen siittämisestä.

Sivistyneen ihmisen "henkiset hyveet", hänen rakkoeläin-moraalinsa ja sivistyneen ihmisen taudit ovat kehittyneet niin pitkälle että terveen ihmisen siittäminen on enemmistölle mahdottomuus.

Vallitseva moraalii pitää oikeana vieläpä vaati-malla vaatii sukupuolielämää, jossa kaikki terveyden alkeellisimmatkin ohjeet törkeällä tavalla häväistään. Senpätähden terveiden jälkeläisten siittäminen on harvinaisuus sellai-tenkin keskuudessa joiden per-he-elämää köyhyden kirous ei ole kurjistuttamassa.

Moraalin myrkky on saastuttanut niin perinpohjin ettei voida "siveyttä" rikkomatta ajatellakaan uusien ihmisten siittämistä terveellä tavalla, sääntöperäisenä, järjellisenä inhimillisenä toimituksena.

Minkälaisia ovatkaan ne jälkeläiset, joita siittää ja synnyttää tämä sukusurkastumisen mahtavin edistäjä nykyään jo epäonnistuneilla perusteilla oleva avioliitto? Minkälaisia ovat jälkeläiset pilaantuneen siemensolun ja pilaantuneen munasolun yhdynästä?

Rappeutuneiden yhä nopeammin rappeutuvia kääpiösikiöitä, joista vain osa saadaan elämään suurella työllä ja vaivalla.

Mutta elämä jossa, jos tätä menoa jatkuu, kohta täytyy olla jokaista syntynyttä lasta hengissä pitämässä spesialistilääkäri — sellainen elämä ei kannata.

Jälkeläisten siittämistä tulee päästä ohjaamaan ajatus: — lapsia ei saa "tulla", vaan niitä tulee tehdä

ja niitä on pyrittävä tekemään tunnettuun tarkoitukseen soveltuviksi.

Ajatelkoon jokainen ken ajatella voipi, mitä on moraalii joka ei saa "siveellistä halvausta" siittäesänsä syfiliksen saastuttamalla siemensolulla uusia ihmisiä maailmaan.

Ajatelkoon jokainen ken ajatella voipi, mitä on sukupuoli-rakkaus, joka rakkauden nimessä siirtää tuberkuloosin ituja tuleviin sukupolviin.

Mitä on yhteiskunnallinen moraalii, joka yhteiskunnallista laatua olevalla porttolajjärjestelmällä sallii myrkytettävän siitossolut yhä laajemmalle ja laajemmalle.

Parempi olisi, jos "vapaa antautuminen" olisi yleisesti vallalla, lääkärin terveiksi todistamien ihmisten kesken, kuin porttolajjärjestelmä, joka saastuttaa kokonaisia kansakuntia.

Mutta ennenkaikkia olisi saatava selväksi ja myöskin yhteiskunnallisissa laeissa määrättyksi, että sukupuolisuhteissa ainoastaan terveet kuuluvat terveille ja ainoastaan sairaat sairaille.

On johdonmukaista että edesvastuuttomasti siiteytyt lapset myöskin kasvatetaan edesvastuuttomasti.

Yksi suurimpia yhteiskunnallisia virheitä on se, että yhteiskunta antaa vielä tänäkin päivänä suurimman osan kasvatuksesta suorittaa henkilöiden, jotka ovat teknillisesti sekä teoreettisesti tietämättömiä kasvatustyöstä. Sellaisia ovat vanhemmat melkein

poikkeuksetta ja myöskin suurin osa varsinaisista opettajista.

Kuinka voisikaan tässä järjestelmässä, jossa käytännöllisten sekä teoreettisten kykyjen kehittyminen riippuu ennenkaikkia rahallisista ehdoista, kehittyä kykeneviä opettajia niillä palkoilla joita opettajat saavat. Tavallisella karjakolla on yhtä hyvä palkka kuin alempien koulujen opettajilla ja opettajattarilla, vaikka vasikkain kasvatusta vaatii paljon pienempiä ponnistuksia teknillisten ja teoreettisten tietojen saamiseksi kuin ihmislasten kasvatusta. Mutta tämä pinnalta materialistinen, mutta sisältä mustimmasti spirituaalinen yhteiskunta pitääkin vasikkain ja porsaiden kasvatusta paljon tärkeämpänä kuin ihmislasten kasvattamisen.

Myöskin rappeuttavasti vaikuttava on vallitseva *kasvatuksen anarkistisuus*. Aikamme kasvatukselta, erittäinkin alemmalta — joka on kasvatuksen tärkein puoli, koska se on laajin — puuttuu kokonaan terveesti jalostavat yhteiskunnalliset päämäärät. Ainoastaan yksilöllisiä päämääriä, terveitäkin, opetetaan, mutta niitäkin anarkistisessa sekasorrossa. Koti särkee sen mitä koulu rakentaa ja päinvastoin, yksi opettaja kieltää toisen opettaman "totuuden", toinen luokka koulussa opettaa vastakkaista maailman katsomusta edelliselle luokalle j. n. e. ihanassa seksorrossa. Ja tuota kaikkea sanotaan siveelliseksi kasvatukseksi!

Mutta eihän sovi unohtaa että tässä yhteiskunnassa onkin kaikki vain siveellistä. Kasvattakaa lapsenne siveellisesti. Antakaa heille siveellisiä neuvoja, siveellistä kuritusta, näyttäkää siveellisiä tapoja

ja yhä uudelleen ja uudelleen siveellistä, sellainenhan on moralistiemme kasvatusohjelma.

Hyvien ihmisten kasvatuksen esteenä ei ole siveellisten ponnistusten puute — päinvastoin nuo ponnistukset juuri ovat kasvatuksen siveellisen puolen rappeuttajia — mutta sen esteenä on ensiksi kurjuuden perintö lapsissa ja toiseksi kurja ympäristö.

Suurin osa nykyään syntyvistä lapsista ovat saaneet perintönä ei ainoastaan kurjistuttavat vaistot, mutta suorastaan kurjistuttavilla taudeilla myrkytetyt solut. Nämä lapset ovat raiskattuja ja tuomitutuja jo ennen syntymistensä, ja heistä ei voida kasvattaa hyviä ihmisiä millään niistä "siveellisistä" kasvatuskeinoista, jotka nykyisessä kasvatuksessa ovat yleisiä.

Enin osa työläiskoteja ovat niin kurjia että niissä ei voida mitään järjestelmällisesti siveellistä kasvatusta harjoittaa, sillä järjestelmällisen siveellisyyden harjoittamisen ensimmäisiä ehtoja ovat puhtaus ja valo, jotka ennenkaikkia työläisen kodista puuttuvat. Tuonlaisille kodeille siveellisten kasvatusohjeiden antaminen on samaa kuin raamatunlause nälkäisille tai puhtauden kymmenen käskyä rapakkoeläimille.

Moralistin opettamat kasvatuskeinot ovat ei ainoastaan hyödyttömiä, vaan suorastaan vahingollisia sellaisille lapsille jotka ovat perinnöllisesti sairaita. Terve täysi-ikäinen ihminen voinee poikkeustapauksessa kestää moralistin henkisen räökkäyksen, mutta sairas lapsi ei voi sitä kestää rappeutumatta yhä alemmaksi.

Ja sellaisia sairaita lapsia huomaamme olevan paljon. Yksistään nälän, keuhkotautien ja syfilik-

sen saastuttamia lapsia on enemmän kuin puolet kaikista syntyivistä lapsista. Kun otamme huomioon monet muut periytyvät taudit kysymme kauhulla: kuinka vähän meillä onkaan terveinä syntyviä lapsia?

Mitä tarjoaa moralisti näille lapsille? Siveellisiä kasvatuserityksiä: moraalisaarreja ja siveellisiä selkäsanoja ja pahimmassa tapauksessa siveellisiä rukouksia.

Mikä kuolettavan viisauden yhteiskunnallinen yleisyys! Antaa moralistin riehua siellä missä tarvitaan pikaista taloudellisen aseman parantamista ja lääkäreitä. Antaa siveuserityksiä sinne missä tarvitaan terveyttä. Elämän musta katkeruus ei voine esittää itsestään kyynillisempää varjoa kuin hengenvoimaan uskova moralisti on.

Että nuorille ei johtuisi mieleen kapinoiminen typerimmänkään "vanhemman" valtaa vastaan rappeuttava moraalinen on yhdeksi kasvatuseritykseksi hyväksynyt lauseen—"Kunnioita isääsi ja äitiäsi että menestyisit ja kauan eläisit", jota käskyä siveellinen kasvatuseritys selityksillensä ulottaa kaikkiin vallanpitäjiin asti.

Jalostavan käskyn tulee tässä tapauksessa kuulua: Kunnioita poikaasi ja tytärtäsi, että tulevaisuus kunnioittaisi sinua! Ja yhteiskunnalle sen tulee kuulua: Kunnioittakaa lapsia ja nuoria. Tehkää heidän lapsuutensa ja nuoruutensa iloiseksi ja onnelliseksi, etteivät he kiroaisi sitä järjestelmää joka heidät on kasvattanut.

Käskyssä "kunnioita isääsi ja äitiäsi" rappeuttava moraalinen on tavannut yhden huippukohtansa, koska se

sillä voipi voimakkaasti kääntää ihmisiä menneisyyden ihailemiseen.

Ihmisen tulee ihanteenansa palvella tulevaisuutta eikä menneisyyttä. Menneisyydelle me emme mitään voi, mutta tulevaisuudelle me voimme paljon. Isän ja äidin palvelus on menneisyyden palvelemista. Pojan ja tyttären palveleminen on tulevaisuuden palvelemista.

Jos yhteiskunta tahtoo tulevaisuudelle ja ihmisen jalostamiselle mitään merkitystä panna, sen ensimmäisiä tehtäviä on ottaa lasten kasvatus yksinomaan yhteiskunnalliseksi tehtäväksi, johon kuuluu ravinto, vaatetus ja opetus.

Väitteeseen että sellainen ei kannata tarvitsee huomauttaa vain senverran, että sotilaskustannuksilla voidaan lapset kasvattaa hyvin. — Mutta nykyisellä yhteiskunnalla on paljon suurempi halu pyrkiä kuolemaan kuin elämään. Lasten kasvatuksessa varat menisivät elämän edistämiseen, mutta sotilaskustannuksissa ne saadaan menemään kuoleman edistämiseen.

39

Taide, taide sanoilla, väreillä, säveleillä ja liikkeillä voipi vaikuttaa paljon ihmisen jalostamiseksi tai rappeuttamiseksi.

Rappeuttava moraali on myrkyttänyt taiteemme niin että sen yleisen suunnan voipi ilmaista sanalla *alentavaa*.

Mythologia näyttelee taiteessamme suurta osaa. Ja mikä on kristityille kansoille yhteinen mythologia?

Raamattu. Sen siveysohjeet ovat vielä vallitsevina taiteessamme.

Kristinuskko on esittänyt tallijumalaa. Tulos on tallisivistyksen omaava kristitty tolvana.

Kristillinen kirkko on esittänyt kurjuuden tunkio-moraalia. Tulos on sairas, elävänä mätänevä kristitty eläin, joka pitää kauheana siveettömyytenä kaiken taiteen joka ei haiskahda kurjuudelle, tunkiolle, ummehtuneelle ja mätänevälle.

Antiikin kansoilla oli sivistyneemmät jumalat. Ja se johtui siitä koska noilla jumalilla oli — sivistyneemmät kansat. Kreikkalais-roomalainen mythologia ei esitä hyveenä mitään niin heikkoa ja kurjaa kuin kristillinen mythologia.

Rappeuttavan moraalin myrkytyksen seurauksena ovat taiteessamme vakava realistisuuden puute ja samalla sen vastakohta: alaspäin kiihottava realistiisuus ja sairaan moraalin hyveenä esittäminen.

Taiteemme ei ole niin pitkälle realistinen että se uskaltaisi esittää nykyisen elämämme siveettömän puolen niin vakavasti ja yksinkertaisesti että suuri yleisö käsittäisi mistä on kysymys. Ja silloin taas kun taiteemme esiintyy kansantajuisena realistisuutena se, sensijaan kuin sen pitäisi vaikuttaa vakavaa inhoa rappeutuneisuuteen, vaikuttaa rappeuttaviin tekoihin pyrkimistä kevyellä ruokottomuudellaan.

Kaikki yleisestä suunnasta poikkeava taide, kuten Bernard Shaw'n, August Strindbergin ja muutamien muiden elettävän elämän ihailtavien realistikkojen, koetetaan rappeuttavan moraalin taholta leimata siveettömäksi, ettei se pääsisi vaikuttamaan kansojen käsityksiin.

Huomattavan laajoilla aloilla liikkuva sosialistinen tiedemies Karl Kautsky sanookin esim. kansan kirjallisen taiteen menneen alaspäin sitte Homeron runojen. Samoin on käynyt myöskin muiden taiteiden: ne ovat rappeutuneet säännöllisesti.

Olisikohan liaksi perkeleellistä selittää taiteen yleistä mielipidettä tyydyttää koettavan suunnan joutuva siitä, että yleinen mielipide ei salli oman kehoutensa kuvaamista. Näemmehän me sellaisessa syytöksen itseämme vastaan. Puolustaaksemme itseämme kiellämme kehnouttamme kuvaavalta taiteelta taiteen arvon ja tuomitsemme sen siveettömäksi. Sellaiseen kumminkin viittaa se kiivaus, jolla vastustetaan oman aikamme elämän vakavaa realismisuutta taiteessa ja tunnustetaan haluttavan keskitien hillittyä, "siveellistä" taidetta.

Sensijaan varsin mielellään sallitaan entisyyden realismisuutta ja samoin tulevaisuuden.

Entisajan ihmisen erehdyksiä me voimme käyttää todistuksina omasta korkeammasta sivistyksestämme ja siveellisyydestämme. Me annamme entisajan ihmisille anteeksi, jalomielisesti huomauttaen: "he eivät paremmin tietäneet!" — vaikka meidän ollaksemme rehellisiä tulisi sanoa: vähänpä me olemme edistyneet.

Tulevaisuudesta me sallimme kuviteltavan kuinka ihanaa hyvänsä, sillä sehän on meidän ylistystämme: onhan tulevaisuuden ihminen meidän jälkeläisemme.

Mutta jos tulee taiteilija ja tieteilijä, joka osottaa että tulevaisuuden ihminen vielä tuhannen vuoden perästä voipi kärsiä meidän heille jättämästä veriperinnöstä, hänelle me hymähdämme tavattoman itse-

tietoisina. Vaikka meidän pitäisi uskoa tulevaisuuden ihmisen "pyhästä hengestä" syntymiseen me ennen senkin uskoisimme kuin myöntäisimme, että tulevaisuuden ihmisessä meistä syntyneenä täytyy olla parhaimmassakin tapauksessa ainakin jätteet meidän rappeutuneisuudestamme. — Niin pitkälle me olemme materialisteja tällä materialismin aikakaudella.

Rappeuttavan moraalin myrkytys veressä ja hengessä kääntää kieltämään siveettömänä kaiken korkeamman moraalilähtöisen ja pyrkimyksenkin siihen. Ja sentähden ei voida sallia että likaisuus ja raakuus paljastetaan sellaisina kuin ne elämässä ilmenevät.

Kantilainen filosofia on antanut kauniista määritelmän: — "Kaunis miellyttää ilman intressiä, ilman mielitekoja". Tuota määritelmää ovat aikamme taiteet suurella määrällä koettaneet noudattaa, ja se on vienyt suuren osan taiteestamme metafysiikan pilviin, pois tavallisen ihmisen käsityspiiristä. Ja se on yksi rappeutumisen tie.

Jalostavan taiteen kauneuspuolellansa tulee olla sillä tavalla kaunis, että se herättää voimakkaita mielitekoja ja pyrkimyksiä, ja rumuudessansa ruman sillä tavalla, että se herättää voimakasta inhoa ja vieromista.

Kantilaisen rappeuttavan filosofian määritelmiä seuraten idealistinen estetiikka opettaakin, että taiteesta on poistettava kaikki "alhainen ja jokapäiväinen" — siis elämän suurin osa. Mikä järjettömyys kätkeytyykään tuollaiseen esteettiseen opetukseen! Opettaa ihmisiä taiteen avulla unohtamaan oman kehnoutensa, sekö olisi taiteen korkein tehtävä?

Taiteen tulee synnyttää jalon ja kauniin kaipuun ja pyrkimyksen niihin. Mutta se tapahtuu voimakkaimmin siten, että taide ensiksi osottaa mitä me olemme ja toiseksi mihin meidän on pyrittävä. Taiteen todellinen realiteetti, todellisuus, on juuri se mitä me olemme, ja sen kuvaava puoli, ihanteellinen puoli, on se mitä me voimme tulla olemaan, mihin meidän on pyrittävä. Nämä kaksi ehtoa täytyvät muodostaa perusteet, joille jalostavan taiteen tulee rakentua.

40

Jos typeryys on hyvin puettu kunnioitetaan sitä, mutta ryysyihin puettu nero saapi lurjuksen nimen. Sairas käsitys kauneudesta on pukeutunut määrättyyn muotiin, jota jokaisen on melkeinpä siveyden ehtona noudatettava.

Sairas muoti pukeutumisessa, kuinka turmiollinen se onkaan ruumiille sekä sielulle!

Sairas muoti ei turmele ainoastaan muodin orjaa, vaan se turmelee myöskin heidän sikiönsä ja siten on osaltansa yhtenä huomattavana rappeutumisen edistäjänä ja ihmisen ylösnousemuksen ehkäisijänä. Ja tuo sairass muoti ei ole ominaista ainoastaan muutamille muotinuekille, vaan se on ominainen sivistyneiden kansojen enemmistölle.

Terveen aistillisuuden häviäminen synnyttää sairaita mielitekoja ja sairaita mieliteot synnyttävät sairaita muoteja, ja sairaita muodit kehittävät sairaita mielitekoja ja makua yhä pitemmälle.

Liikevoittoon perustuva järjestelmä hankkii jolle-

kin ihmisten tarpeelle tyydytykseksi kokonaan toisia esineitä kuin mitä tuo tarve terveellisellä tavalla tyytyäkseen kaipaisi. Siitä seuraa että aletaan pitäämään väärää tyydykettä oikean arvoisena. Ja silloin ollaan luovuttu yhdestä tärkeästä terveyden perusdosta.

Se että lasipalaset käyvät todellisista helmistä ei merkitse paljoa, mutta se että muotipuku kulkee todellisen ruumiin arvosta, se merkitsee pitkälle kehittyntä rappeutuneisuutta.

Ryöstön periaatteelle kehittyneelle yhteiskunnalle on edullisempaa olla monimutkaisen ja sairaan muodin kannalla kuin yksinkertaisen ja terveen ruumiin kannalla.

Terve ruumis on täyteläinen ja sopusuhtainen ja vaatii syntymisensä ja terveenä pysymisensä ehdoksi terveen ravinnon, terveellisen asunnon ja terveellisen työskentelytavan. Se on liiaksi paljon ryöstävälle järjestelmälle. Sairas ruumis on suhteeton ja epätäydellinen jäsenien ja lihaskudoksien kehityksessä, mutta tullaksensa muotiruumiiksi se tarvitsee ainoastaan kureliivejä, keinotekoisia osia ja täytteitä korvaamaan lihaksien ja jäsenien epäsuhteellisia muodostumia. Ja keinotekoiset täytteet ovat huokeampia hankkia kuin terveet lihaskudokset.

Sivistynyt maailma, joka pitää niin paljon melua hengen alennustilasta, ei häpeä olla ruumiillisesti niin alhaalla että se pitää muodin ja muotilaitteet parempina kuin luonnolliset lihaskudokset.

Tämä sivistynyt maailma, joka puhuu niin paljon ihmisen siveellisestä parantamisesta, muotihulluutensa tähden ei häpeä olla siveellisesti niin alhaalla

että kasvattaa uuden sukupolven sikiöt kureliivien sisällä.

Mutta rappeutuneella ja rappeuttavalla estetiikalla ei ole yhtään sanaa siveellisesti alentavaa ja häpeällistä muotia vastaan.

41

Taidettamme vaivaa yleisesti joukkopsykologian puute. Yksilö ja hänen ominaisuutensa muodostavat vielä koko taiteen. Ja se on yksi niitä vääriä perusteita joille taiteemme on rakentunut. Yhteiskunnallisesti jalostavan taiteen tulee esittää aatteita ja asioita eikä yksilöitä.

— Mitkä vaikeudet kohtaavatkaan taidetta, jos se rupeaisi seuraamaan joukkosielun ja joukkotoiminnan taidentamis-ohjetta, sanotaan. Eihän ole mahdollista esim. näyttämölle asettaa koko kansaa tai luokkaa mieliä järkyttävällä tavalla kysymään “ollako vai eikö olla?”, vaan täydytään ajatus yksilöllistyttää ja asettaa joku Hamlet sitä esittämään.

Niin asiallinen kuin tuollainen huomautus onkin, sitä vastaan kuitenkin sopii kysyä, miksikä Hamletin nimi ei voisi olla esim. Maailmantuska yhtähyvinkuin Hamlet. Eroitus voipi äkkiä ajatellen tuntua vain teknilliseltä tempulta, mutta kuitenkin sillä on puhtaasti aatteellinen merkitys. Tuo “teknillinen tempu” ensiksi johtaisi katsojan ja kuulijan mieleen yleistä laatua olevan aatteen ja toiseksi joukon tai kansan joka sitä aatetta edustaa. Ja juuri sillähän on suuri ero, saako katsoja ja kuulija taiteesta yleisen tai yksilöllisen käsityksen.

Perinpohjin väärä on myöskin se estetiikan opetus, että taiteilijan ei tule välittää politiikasta eikä puoluetäisteluista, vaan hänen tulee pyrkiä puhtaaseen taiteeseen. Mutta puhdas taide on puhdas humbuuki. Jos kerran muut ihmiset välittävät politiikasta ja puolue-elämästä taiteilijan on myöskin siitä välitettävä. Hänen tehtävänsä on esittää politiikan ja puolue-elämän terveet sekä sairaat puolet.

Taiteen ensimmäisenä tehtävänä ei ole "kauneuden ja sopusoinnun palveleminen", kuten idealistinen esteettinen käsitys vaatii. Taiteen ensimmäinen tehtävä täytytään asettaa korkeammalle kuin kauneuden ja sopusoinnun palvelemiseen. Sen ensimmäinen tehtävä on terveyden ja järjen palveleminen.

Terveys ja järki eivät ole nykyiselle käsitykselle ollenkaan samat kuin kauneus ja sopusuhtaisuus. Vielä vähemmän terveys ja järki ovat kauneuden ja sopusuhtaisuuden seuraukset, vaikka otammekin kauneuden ja sopusuhtaisuuden terveessä merkityksessä. Onhan suhde päinvastainen: kauneus ja sopusuhtaisuus ovat terveyden ja järjen seurauksia.

Palvellessansa "kauneutta ja sopusointua" taiteemme saarnaa voimakkaasti rappeuttavan moraalin enkelihyveitä: "ehdotonta rakkautta", sairasta sääliä ja vapaaehtoista kärsimistä ja nöyryyttä vieläpä kristillisyyttäkin aivan illettävässä määrässä.

Asettaaksemme taiteen palvelemaan korkeinta ajateltavissa olevaa siveysohjetta tulee sen ennenkaikkea palvella ihmisen joukkona jalostamisajatusta, terveen ruumiin ja terveen järjen saavuttamisen ajatusta. Sitä päämäärää palvelee se parhaiden pal-

jastamalla joukkokehnonuden ja kiihottamalla jalostaviin joukkopäämääriin.

On varmaa, että se mikä meissä on keinoa ja alhaista ei voi poistua ennen kuin yleinen inho sitä kohtaan on herännyt. Ja tuon inhon, vierovan vastenmielisyyden herättämiseen ei riitä yksistään niiden kärsimysten sisäinen tunteminen, joita elämämme tapojen tummat puolet meille tuovat, vaan siihen vaaditaan joukkojulkisuutta, joukkomyöntämistä, että meissä todellakin on yleistä kehnoutta. Sellainen vain voipi lähentää suuria joukkoja ja saattaa meidät ymmärtämään toisiamme ei syyttäjinä ja tuomareina, ei kiiltävän puhtaina ja inhottavan likaisina yksilöinä, vaan saman elämäntavan pääpiirteissään samanlaisiksi tekeminä, yhteen kuuluvina rappeutuneina ihmisinä. Se auttaa meitä tajuamaan korkeamman moraalin vaatimat syvälle käyvät yhteiskunnalliset toimenpiteet, joiden avulla ainoastaan voidaan joukkoja siveellisesti kohottaa. Se auttaa meitä ymmärtämään kuinka kiinteästi me tarvitsemme toisiamme suuressa ja jalossa ylösnousemuksessa, jonka tuloksena on ei ainoastaan uusi, parempi yhteiskuntajärjestelmä, vaan myöskin uusi, terve ihminen, jonka ei tarvitse hävetä elämänsä eikä pyytää anteeksi olemassaoloansa.

42

Räikeästi ilmaantuu rappeuttava moraalikäytännöllisesti vaikuttavimmassa puolessaan: laissa.

Melkein kaikki lait ovat rappeuttavan moraalin hengen kanssa sopusoinnussa. Siitä on ensimmäisenä

94

todistuksena lakien puhtaasti kielteinen laatu. Rakentava lainlaadinta puuttuu yhteiskunnistamme kokonaan, vaikka siveelliseltä kannalta katsoen olisi paljon täreämpää se mitä pitää tehdä kuin se mitä ei saa tehdä, sillä ainoastaan se mitä tehdään voipi jallistaa.

Rappeuttavan moraalin mukaisesti rikoslakimme tuntevat ainoastaan rikollisen yksilön, joka on vapaa tekemään rikoksen tai olemaan tekemättä. Ja vaikka viimeisinä vuosikymmeninä on tieteen taholta useasti todistettu vapaan tahdon olemattomuus se ei ole vaikuttanut rikoslakiin yhtään mitään, sentähden koska mikään kansa vielä ei ole hyväksynyt tieteellisen maailmankatsomuksen pääpiirteitäkään.

Ei ole monta järjettömämpää ajatusta kuin ajatus että rikos on yksilöllinen. Yhtähyvin voisi sanoa, että yksikkö on olemassa ilman monikkoa.

Rikos ei ole koskaan eikä missään tapauksessa yksilöllinen ominaisuus. Rikos on yhtä yksilötön kuin esim. keuhkotauti ja rikoksen tekijä yksilönä yhtä edesvastuuton kuin keuhkotaudin uhri.

Vaistosta johtunut rikos on peritty rikos ja mieli-johteista seurannut rikos on ulkopuolisten vaikutelmien esiintuoma rikos, kummassakin tapauksessa yksilön vallan ulkopuolelta johtunut rikos.

Kaikilla nykyisillä sivistyskansoilla on rappeuttavia ja rikoksiin johtavia vaistoja veriperintönä. Ja kaikissa sivistys-yhteiskunnissa ulkopuolisten vaikuttimien kautta mieli-johteihin tarttuva rikoksen basilli on ihmisen säännöllinen seuralainen. Ja ne voivat saattaa hänet tekoön milloin tahansa.

Yhä edelleen rikollista verta syntyy yhä enemmän

rikollisesta verestä, aivan samoin kuin keuhkotautia syntyy keuhkotaudista. Yhä edelleen yhteiskunnallinen ympäristö tulee pahemmaksi ja pahemmaksi rikoksen tartuttajaksi vaikutelmiensa kautta. Mutta yhteiskunnallinen valta ei pane tikkua ristiin rikoksen perinnöllisyyden ja tartunnan ehkäisemiseksi; se saar-
naa ainoastaan moraalialia rikoksen parannukseksi ja säättää kieltäviä lakeja — tietoisena siitä että niitä tullaan joukolla rikkomaan.

Sellainen yhteiskuntajärjestelmä, jossa säännöllisesti vallitsevat ilettävät sairaudet ja rikokset on kurja ja häviämään tuomittu, eikä sitä voi mikään mahti pelastaa. Mutta samoin on jokainen kansa ja rotu perikatoon tuomittu, jos siltä kokonaisuutena puuttuu voima sairauden ja rikoksen vastustamiseen. Ja tuon vastustusvoiman ensimmäinen puoli on vastustushalu, jota puuttuu sivistyskansojen ehkäpä enemmistöltä. Sellaista enemmistöä on vaikea pelastaa minkään aatteen turvissa. Mutta voimakas vähemmistökin voipi olla kansan ja rodun ylösnousemuksen perustaja.

Jos moralistimme, sielutieteilijämme ja lainlaati-
jamme eivät olisi idealistisia tolvanoita ja kapitalis-
min palkkarenkejä, voisivat he käsittää ihmisen ole-
van historiallisen ja esihistoriallisen ajan syyn eikä
seurauksen, ja silloin he voisivat käsittää ihmistä
myöskin moraalisenä olentona. Jos he pitäisivät to-
tena todistukset, jotka osottavat soluissamme ole-
van perintöä eläimestä, jos he käsittäisivät ihmisen

solujen ominaisuuksien täytyvän itseensä kätkeä ne vakuttimet mitkä ihmistä ovat pitempiä aikoja ympäröineet, käsittäisivät he että ihmisen täytyy olla yhtä "likainen" tai "puhdas" kuin ovat olleet ne vakuttimet joiden alaisena hän on kehittynyt.

Jos moralistimme tajuaisivat sielun ominaisuuksien olevan "kätkeytyneenä" ainesoluihin, käsittäisivät he ihmisen tahdon olevan aineen vaistojen orjan silloin kun se ei ole välittömästi ulkopuolisen pakon alainen. Jos he pitävät totena niin yksinkertaisen asian kuin että ohdakkeista ei voida parhaimmallaakaan sitomisella saada ruususeppelettä luulisi heidän tajuavan että siveellinen parannus vaatii paljon enemmän kuin hetkellisen käsittelyn ja moraalisäärnan.

Jos moralistit tajuaisivat että vika on aineessa, tajuaisivat he myöskin sen että parannuskeinoillakin täytyy olla aineelliset ominaisuudet, jotka on saatettava kosketuksiin parannettavien kanssa.

Yhtä vähän kuin markkinakehujan tai parjaajan puhe kykenee muuttamaan jonkun esineen tosiolemusta, yhtä vähän moraalisäärna kykenee muuttamaan ihmisen tosiolemusta.

Kaikessa ihmisen jalostamista tarkoittavassa on pääkysymys: Jos voidaan jalostaa hänen vaistonsa silloin päämäärä on saavutettu. Ihminen lähtee kulkemaan ylöspäin. Hänelle alkaa siveellisessä suhteessa uusi kehityskausi.

Vaistot eivät ole jalostuneet pariin vuosituhanteen, koska on ollut vallalla sellainen yhteiskunnallinen kehitys, jota siveellisessä suhteessa voipi kuvata mutkittelevalla viivalla, jossa alaspäin meno aina voittaa edellä tapahtuneen ylöspäin menon.

Mitään vaistoa ei voida lyhyessä ajassa jalostaa sen yksinkertaisen seikan tähden, koska sairas solu on aina varustettu sillä "saatanallisella" ominaisuudella että se voipi saastuttaa terveen solun.

Mikään ei muutu ilman ulkonaista syytä, on yksi suurimpia järjellistieteellisiä totuuksia — jota totuutta moralistimme eivät ollenkaan tajua, vaikka tuon totuuden esitti jo Galilei. — Tuo laki koskee yhtähyvin sielullisia kuin ruumiillisiakin suhteita.

Vaistot voidaan muuttaa, jalostaa, palvelemaan määrättyjä tarkoituksia, jos ollaan tietoisia vallitsevien vaistojen suunnista ja jos itsetietoisesti pyritään vaistoja jalostamaan.

Vaistot voivat muuttua ainoastaan siten että ihmisen asema yksilönä ja yhteiskunnan jäsenenä muuttuu, ainoastaan siten että hänen siittämisehtonsa, hänen kasvatuksensa, hänen ravintonsa, hänen asuntonsa, hänen pukeutumis- ja työntekotapansa muuttuvat.

Jos voidaan kehittää niin sanottuja siveysvaistoja ovat ne varmempia kuin tahto, mielihohteet ja järjen arvioimiset.

Onhan silmä kehittynyt valoärsytyksistä. Miksikä hermoärsytyksistä ei voisi kehittyä erityisiä siveysaisteja, jotka sitte vuorostaan kehittävät perinnöllisiä siveysvaistoja.

Hermoston jatkuva tutkimus tulee esittämään monta mieltäkiinnittävää seikkaa aisteistamme ja

vaistoistamme ja hyvin todennäköisesti se tulee löytämään lait niiden itsetietoiselle jalostamiselle.

Vaistot voivat kehittyä ja herkistyä vieromaan kaikkea rappeuttavaa, kaikkea sellaista jota ihmisen on kartettava terveenä pysymisensä ehtona. Jos sellainen tila saavutetaan on se korkein nykyään tajuttavissa oleva siveellinen asema.

Jokainen kansa ja jokainen rotu voipi hankkia sivistyksen saatavissa olevat tiedot ja tavat verrattain lyhyessä ajassa, niin kuin esimerkiksi Ameriikan neekerien kehitys osottaa. Mutta rappeutumisen kautta menetetty elämänhalu ja ylöspäin kehittymisen halu eivät ole yhtä pian hankittavissa takasin, koska periytyvät rappeuttavat vaistot vaativat pitkäaikaista ja itsetietoista kansan ja rodunuudestasynnyttämistä.

Kansan ja rodun vaistot eivät tule milloinkaan kokonaan jalostaviksi ja korkeisiin päämääriin pakottaviksi ellei niitä ruveta itsetietoisesti ja yhteiskunnallisilla toimenpiteillä muuttamaan.

Vaistojen muuttamiseksi vaaditaan tietoa ja korkeita joukkoihanteita. Mutta suurinkaan mahdollinen tietomäärä ja korkeimmatkaan ihanteet eivät voi vaistoja jalostaa, jos aineelliset olosuhteet eivät muutu.

Että meissä itsessämme yksilöissä olisi pätevä synnynäinen siveyslaki (kategorinen imperatiivi) kuten Kantin filosofia opettaa, on filosoofista lorua. Korkeimman järjen kritiikin edessä siveyttä on lupa käsitellä ainoastaan yhteiskunnallisena kysymyksenä eikä yksilöllisenä. Yhteiskunnalla vuorostaan ei ole mitään kategorista imperatiivia, vaan yhteiskunnallisen siveyden määrää yhteiskunnallisesta tuotantota-

vasta johtuneet tarpeet ja noista tarpeista johtuneet yhteiskunnan jäsenten enemmistön siveelliset säädökset. Mutta nuo säädökset ovat voimassa kauemmin kuin yhteiskunnallisesta tuotantotavasta johtuvat tarpeet vaatisivat, sentähden koska yhteiskunta ei toimi siihen määrin itsetietoisesti että se kumoaisi säädöksen, jota vaatimassa ei enään ole tarvetta. Mutta noiden säädöksiin vaikutus vuorostaan kestää kauemmin kuin itse säädökset, sentähden koska jokainen kauemman aikaa noudatettu säädös rupeaa toimimaan automaattisesti, se kiteytyy ihmisiin vastoksi, suuret joukot yhteiskunnan jäseniä noudattavat sitä vielä kauan senjälkeen kuin säädös on lakannut. Sellainen on yhteiskunnallinen kategorinen imperatiivi, "synnynnäinen siveyslaki".

Mutta jos yhteiskunta pääsee sille sivistysasteelle että se rupeaa huolehtimaan kansan ja rodun olemassaolosta silloin sen siveysohjeiksi tulevat kansan ja rodun olemassaolon ehdot. — Nykyinen yhteiskunta ei ole niin korkealla sivistysasteella.

45

Elämänoppi on rappeuttavan moraalien pilaamille ihmisille vain tunneasia, makuasia. Heidän käsityksensä elämänonnesta ilmenee sanoissa "tyytyväisyys on ensimmäinen elämännonnen perustus". Tuo ilmaisee täydelleen rappeutuneisuuden elämännonnen. Ei mitään määrättyjä oikeuksia, ei mitään alinta nautintorajaa, ainoastaan tyytyväisyys elämännonnen lähtökohtana — mikä idioottimaisuus!

Järjellinen elämänonni voidaan kunakin aikana määritellä tarkastikin, jos on kysymys määrätyistä kansoista, ja sellaisistahan onkin aina kysymys.

Järjellisen elämänonnen perustuksena on ennen kaikkia taloudellinen rikkaus, kaikille riittävä tyydykkeiden runsaus, ja kansan terveys.

Tyydykkeiden runsaus riippuu kolmesta perusehdestä: luonnontaloudesta, tuotantovälineistä ja tuotantotavasta.

Luonnontalouden puolesta järjellinen elämänonni on mahdollinen kaikille oleville lajeille sen orgaanisessa luonnossa vallitsevan tasoittavan lain kautta, että kaikki lajit käyttävät ravintonsa ja muina tyydykkeinensä toisia lajeja — syöjä on syötävä ja päinvastoin — ja että kaikilla lajeilla on voimakas taipumus lisääntymään. Sama laki kumoaa Malthusen opin, ravinnon tarpeen ja ravinnonsaantimahdollisuuden ristiriidasta, perinpohjin.

Onnettomuus ja kärsimys nykyisissä sivistisyhteiskunnissa eivät ole seurauksena luonnontalouden puutteellisuudesta eikä tuotantovälineiden puutteellisuudesta, vaan on se seuraus tuotantotavan, jakotavan ja koko muun yhteiskuntajärjestelmän nurinkurisuudesta, jossa nurinkurisuuudessa siveellisten arvojen ylösalasin kääntyneisyys näyttelee suurta osaa.

Ensiksi on luovuttava siitä harhaluulosta että järjellistä elämänonnea voitaisiin saavuttaa moraalisairnoilla ja filosoofisella mietiskelyllä. Moraalisairnoilla ja filosoofisella mietiskelyllä voidaan saavuttaa ainoastaan tunteellinen elämänonni, valhe-elämänonni, joka voipi olla mikä tahansa, vaikka iletävän kurjuus. Järjelliselle elämänonnelle saarnat ja

filosoofiset mietiskelyt ovat arvokkaita ainoastaan siinä määrin kuin kykenevät johdattamaan jalostavaan tekoon.

Ainoastaan teko on siveellisessä suhteessa oleellisesti hyvä tai paha. Se on teko joka todella hyödyttää tai vahingoittaa, koska se vasta panee voimaan jotakin muuttavaa.

Tekomme määräävät kolme tekijää: vaistot, ulkopuolisista vaikutteista syntyneet mielihohteet ja välitön ulkopuolinen pakko. Mielijohteet ja ulkopuolinen pakko ovat suorastaan ympäristömme kosketuksia meihin, vaistot yksilöllisyyteemme sisältyviä voimia, mutta perittyjä, joiden muuttamiseksi me yksilöinä välittömästi emme voi mitään. Sentähden meidän elämännonnen ehtona tulee vaatia yhteiskuntaa palvelemaan ihmisen jalostumisaatetta.

Elämämme onnen ehtona meidän tulee luopua siitä harhaluulosta että valta ja oikeus riippuisi harvojen peitsien kärjissä. Rooman valta oli "legioonain" peitsien kärjissä ja samoin se on nytkin: joukkojen käsissä. Tulee nähdä vääräksi se harhaluulo, että harvat hallitsevat ja orjuuttavat joukkoja. On totta että valta on harvojen käsissä, mutta se on *joukkojen suostumuksella*. Jos harvat hallitsevat ja orjuuttavat miljoonia merkitsee se vain sitä, että nuo miljoonat ovat siihen määrin itsetiedottomia etteivät kykene valtaa käsiinsä ottamaan.

Vallan pääpiste on valtuuden antamisessa eikä hallitsemisessa. Ei löydy mitään järjellistä selitystä sille luulolle että pieni vähemmistö voisi pysyä vallassa ilman enemmistön suostumusta. Olkoon suostumus itsetietoinen tai itsetiedoton, ei muuta asiaa.

Elämänonnen ehtona tulee perinpohjin luopua siitä harhaluulosta että yhteiskuntamme on vähimmässä riittävässä määrässä siveä. Sitä se ei ole. Aikamme siveys on vain houre, jota jokainen märehit joko luonnollisten vaistojensa tai rappeutuneiden vaistojensa ja mielihohteitensa peittämiseksi. Tämä märehittäminen kuitenkin voipi pettää ainoastaan lapsia, jotka eivät tunne elämää eivätkä ole itse sitä eläneet.

Elämänonnen ehtona täydytään tajuta että yhteiskunnan on tultava siveämmäksi.

46

Sivistysihmisen jalostamisen periaatteet tunnettiin jo antiikin aikoina. Nuo aatteet eivät olisi voineet toteutua kreikkalaisessa ja roomalaisessa orjien riistolle perustuvassa yhteiskunnassa — ne eivät voi toteutua missään riistolle perustuvassa yhteiskunnassa — mutta noiden aatteiden häviö aatteina, niiden kauaksi aikaa unhotuksiin joutuminen kuitenkin ei ollut vanhojen sivistysyhteiskuntien syy, vaan se oli kristillisen barbarismin syy. Kristillinen raakalaisuus valtaan päästyään ei vihannut mitään niin syvästi kuin ihmisen itsetietoisen jalostamisen aatetta. Se hävitti niin pitkälle kuin mahdollista jäljettömiin kaikki ne aatteet ja laitokset, jotka tarkoittivat ihmisen jalostamista.

Renessansissa nuo aatteet vielä kerran tekivät suurrentäyksen voittaaksensa kristillisen barbarismin. Aatteellisen voiton renessansi saikin. Mutta kun mitkään aatteet eivät voi tulla jatkuvasti hedel-

mällisiksi ja käytännössä hyödyttäväiksi jos noita aatteita tukevia yhteiskunnallisia muutoksia ei tapahdu, renessansikin hävisi käytännöllisesti puhuen jäljettömiin. Saksalainen barbaarinen aatelisto etujensa tähden nousi renessansin osaksi valtaamaa paavilaisista kirkkoa vastaan, ja papin kuolettava moraalivoitti jälleen Lutheruksen persoonassa ja on taas siitä saakka melkein yksinvaltaisesti hallinnut kaikkia moraalisia arvoja.

Papin moraalilla myrkytetyt ihmisen parantajat odottavat parempaa ihmistä, ihanneihmistä, mutta eivät pane tikkua ristiin ihmisen lihan ja veren puhdistamiseksi hänen ympäristönsä uudistamisen kautta.

He odottavat ihmettä, yliluonnollista ilmestystä yliluonnollisen yksilön tahdon tuloksena. He vaativat voimakasta tahtoa tahdottomiksi poljetuilta orjilta. He vaativat sankaruutta pelkuriksi piestyjen ja tyhjääkin pelkäämään opetettujen raukkojen joukosta. He vaativat elämäntapojen puhtautta tuberkuloosin ja syfiliksen saastuttamilta ja nälän näivetämiltä. He vaativat rehellisyyttä ja viisautta ihmisiltä, joille papin rappeuttava moraalivoi ja likaisesti ankara taistelu olemassaolosta on kehittänyt valehdeluvaiston ja vaiston tietämistä vastaan.

Mikä kohtalon ilveily ihmisen parantamisen nimessä!

Mutta papin moraalin täytyy hävitä ja puhtaan lihan evankeliumin voittaa, jos ihminen tahtoo säilyä.

Niin paljon korkeammalla kuin "taivas" on maasta on terveen lihan evankeliumi "puhtaan hengen" evankeliumista.

Missä saarnataan "puhtaan hengen" evankeliumia siellä hylätään yhteiskunnalliset sekä yksilölliset toimenpiteet ruumiin jalostamiseksi.

Missä saarnataan "hengen ylösnousemista ja halveksitaan ruumista, siellä saarnataan rappeutumista ja kuolemaa.

Missä saarnataan lihan evankeliumia ja kunnioitetaan tervettä ruumista, siellä saarnataan elämää, jalostumista, voimakasta ja kaunista elämää.

Tietäköön jokainen että jalostua, kehittyä korkeammalle ja säilyä voivat ainoastaan terveimmät, voimakkaimmat.

Ken tuntee itsellensä olevan elämänvoimaa niin paljon että hän kykenee ottamaan osaa suureen sivistyskansojen ylösnousemukseen, hän korottakoon äänensä rappeuttavia vaistoja, rappeuttavia opetuksia, rappeuttavia yhteiskunnallisia oloja ja kaikkea sitä vastaan mikä viepi ihmistä joukkona alaspäin.

Jokainen muistakoon että voimakkain säätää yhteiskunnan "oikeuden". Jos säilyä tahdotaan, vanhojen muotojen ja tapojen on hävittävä.

Se on elämän ankara ja samalla korkea laki.

Jokainen muistakoon, että silloin kun etsitään vain sielun terveyttä ja unohdetaan ruumiin terveys, ihailaan hengen luultua hyvinvointia ja halveksitaan "lihan upeutta", silloin ollaan terveissä vaistoissa eläimiä alempana.

Itse elämälle on vain ruumiin terveys, lihan puhtaus arvokasta — koska sielu sairastuu ja rappeutuu ruumiin sairastumisen ja rappeutumisen kanssa.

Liha on ainoa todellinen elämänilo — mutta kiellettynä ja häväistynä se on synkin elämänsuru.

Puhtaan lihan ja veren ihanne, kuinka paljon korkeammalla se onkaan “puhtaan sielun”, ja “puhtaan hengen” ihannetta! Jospa vain kaikki sielujemme lääkärit ja henkemme puhdistajat sen ymmärtäisivät.

Kaikkea sielunhoitoa, kaikkea hengen puhdistamista vastaan on kohotettava voimakas huuto: hoitakaa ruumista! Puhdistakaa verta! Palvelkaa terveän ja puhtaan lihan evankeliumia ja te tulette pelastetuiksi!

Kuinka voimakkaasti pitäisikään kristityille kansoille huutaa: Luopukaa palvelemasta sairautta suosivia sivistymättömiä jumalia ja alkakaa palvelemaan sivistynyttä “perkelettä”, joka saarnaa lihan evankeliumia!

Hän ken osaa vaikuttavalla tavalla huutaa, hän on tulevaisuuden ihminen, korkeimman elämän evankeliumin, lihan evankeliumin, palvelija.

Älköön yksikään luulko minkään kansan tai luokan voivan jättää ihmisen jalostumisajatusta huomioon ottamatta! Hamletin kysymys “ollako vai eikö olla” uusiutuu yhä uudelleen ja pakottaa jokaisen kansan ja luokan ennemmin tai myöhemmin kuulemaan lihan-elämänlaulun säkeet. Se kansa joka ne ensiksi tajuaa on voimakkain kansa.

Samalta tekijältä on en- min ilmestynyt:

UUDEMPI KANSANTALOUS, Raivaajan kus-
tannuksella.

ALKUOPPIA LAPSILLE, Raivaajan kustannuk-
sella ja toinen painos Osuuskunta Visan kus-
tannuksella Suomessa.

ASEELLINEN VALLANKUMOUS, Työkansan
kustannuksella ja toinen painos Osuuskunta Vi-
san kustannuksella Suomessa.

SOSIALISTINEN LAULUKIRJA (kokoiltu),
Työkansan kustannuksella.

USKOVIA AASEJA, kolmi-näytöksinen ilveily, Fe-
lix Hyskeen kustannuksella.

JUTTUJA I, Työkansan kustannuksella, toinen
painos.

TUMMA TÄPLÄ, kolmi-näytöksinen murhenäytel-
mä, Työkansan kustannuksella.

AGITAATTORI RÄYHÄSUU, Työkansan kus-
tannuksella.

JUMALAN KARITSAT, Työkansan kustannuk-
sella.

LANGENNEEN LAULUJA, runoja, Toverin kus-
tannuksella.